

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HART

A VILLAINOUS SHORT STORY

Victoria Vale

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İçindekiler

[Kötü Adam](#)

OceanofPDF.com

Hart

Victoria Vale

Telif Hakkı 2018 Victoria Vale

Editör: Zee Monodee (Divas at Work Editing) Kapak

Tasarımı ve Biçimlendirme: Victoria Vale

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, danteller ya da kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

BİRİNCİ BÖLÜM

Edinburgh, İskoçya
1814

Lord Adam Callahan gözlerini kapatarak parmaklarını piyanonun tuşlarına bastırdı, parmaklarının her bir kıvrımı bir müzik notası yaratıyordu. Parmaklarını ikiye üçer hızlıca bastırarak nota katmanları oluşturdu; annesi bunlara akor demişti. Piyanofortun kuralları olduğunu söylemişti, ona nasıl çalınacağını öğretmek için aynı sıraya ilk kez oturttuğunda. Notalar, tuşlar, akorlar... hepsi birlikte uyum içinde çalışarak müzik yaparlar. Ona kuralları öğretmeye çalışmış, notaların takip etmesi gereken parametreleri nasıl belirlediğini göstermişti.

Ama çoğu şeyde olduğu gibi, Adam kendi yolunu bulmuştu. Notaları görmezden gelerek, kulağının ona rehberlik etmesine izin vermişti... parmaklarının... ruhunun. Birisi ondan, tek bir besteyi sadece birkaç kez dinledikten sonra -ve nota olmadan- nasıl mükemmel bir şekilde çalabildiğini açıklamasını isteseydi, ne yapacağını şaşırırdı. *Nasıl olduğunu* açıklayamıyordu. Tıpkı saçlarının koyu kahverengi ve gözlerinin karışık bir renk karmaşası olması gibi, bu da varlığının basit bir yönü gibi görünüyordu.

Annesi ona 'ela' derdi. Müzik onun bir parçasıydı, damarlarında akan doğuştan gelen bir şeydi, can damarının bir parçasıydı.

Aklı, kulağı ve parmakları tuşların yanı sıra telleri de anlıyordu ve yıllar içinde keman, çello ve arpata ustalaşmıştı. Ancak hiçbirisi onunla piyanoforte gibi konuşmuyordu - *bu* piyanoforte gibi.

Öğrendiği enstrümandı, ruhuna hitap eden ilk dokunduğu şeydi. Bu büyük, özenli şey, ilk karısına aşık olan babası Kont'un düğün hediyesiydi. Özel yapım olan bu enstrüman, İskoçya'daki diğer tüm enstrümanlardan ayrılıyordu; hatta Londra'daki misafir odalarını süsleyen bazı gösterişli eserlerle yarışıyordu. Vernikli maun ahşabı ince bir kakmacılıkla süslenmişti; Yunan tanrı ve tanrıçalarının tasvirleri kapağın üstüne kazınmış, kıvrımlı ayakları boyunca mitolojik yaratıkların oymaları yer alıyordu. Sentorlar, sfenksler ve sirenler, hepsi de Zeus, Afrodite ve Apollo'nun imgelerine saygılarını sunuyordu. Parça yeterince özenli değilmiş gibi, altın ve sedef süslemelerle tamamlanmış, Callahan ailesinin arması kapağın iç kısmında gururla sergilenmişti. Biraz gösterişli ama bir kontes için uygun.

Grekçe olan her şeye hayranlık duyan annesi bu piyanoyu çok severdi ve Dunvar House'da kaldığı süre boyunca onun elini sürmediği tek bir gün bile hatırlamıyordu. Sık sık okul odasından gizlice kaçıp onu arar, aynı bankta ona katılır ve çalmasını izlerdi. Uzanıp tuşlardan birine dokunma dürtüsünü hissettiğinde sadece beş yaşındaydı... onun çalışını izleme anısı kendi müziğini yapmaya dönüşmeye başladığında.

"Seni burada bulabileceğimi düşündüm."

Parmakları hareketsiz kaldı, az önce çaldığı akorun üzerine ağır bir şekilde bastırdı. Orada kaldılar ve notaların hızla sessizliğe gömülmeden önce keskin bir kreşendo yapmasına neden oldular.

Dişlerini sıkarak, yalnızlığını bölen kişiye omzunun üzerinden bakmak için döndü.

Kendisine sık sık Kont'un suretinde yaratıldığı söylenmişti... ve böyle şeyler söyleyen insanları hep aptal bulmuştu. Sanki biriyle aynı saç rengine ve gözlere sahip olmak ondan hoşlanmanızı sağlarmış gibi. İşte oradaydı.

Kontun sert ve acımasız çizgilerden oluşan bir yüzü ve kronik olarak kaşlarını çatmış gibi görünen bir ağzı vardı.

"Ve işte beni buldun," dedi sertçe, babasıyla yüzleşmek için bankta dönerek.

Kıtaya yapacağı yolculuğun ilk ayağına çıkana kadar adamdan uzak durmayı ummuştu. Ne yazık ki, söz konusu babası olduğunda, istediğini asla elde edemiyordu.

Kont kollarını göğsünde kavuşturup kapının çerçevesine yaslanırken, "Küstahça," diye alay etti.

"Ve sorumsuz," diye ekledi Adam gözlerini devirerek. "Aynı zamanda aptal, anlamsız ve sığ. Hepsi bu kadar mı?"

Mümkünse, babasının yüzü daha da gürledi, gözlerindeki yeşil benekler şimşek gibi çaktı. Adam bu mesafeden bile onun bakışlarının çalkantılı bir ruha dönüştüğünü görebiliyordu. Adam elli yıllık yaşamında çok acı çekmişti... ama Adam da acı çekmişti. Babası bunu göremiyor muydu?

"Sizin hakkınızdaki fikrimi değiştirmemi istiyorsanız, belki de kendi davranışlarınızı gözden geçirmelisiniz," diye tersledi Kont.

Ayağa kalkan Adam bir elini yüzünü dağınık dalgalar halinde çevreleyen omuz hizasındaki saçlarında gezdirdi; babasının kendisinde nefret ettiği bir başka şey daha vardı. Yabani, evcilleşmemiş saçlarının onu kötü yetiştirilmiş bir adam olarak işaretlediği söylenmişti... soyu aksini söylese bile. Saçlarının uzamasına izin vermek, onları kırpıklardan arındıracak kadar taramak, ama bunun dışında olabildiğince dağılmalarına izin vermek onu tatmin ediyordu. Babasının dişlerini sinirlendiren her şey onu mutlu ediyordu.

"Aynı fikirde değilim," diye karşı çıktı. "Yaptığım hiçbir şeyin seni memnun etmeye yetmeyeceği giderek daha açık hale geliyor."

Bu doğrudu. Oxford'daki üstün performansı yeterli olmamıştı, diğer başarıları da öyle. Kendini kanıtlamak için babasının mülklerinden birini yönetmesine izin verilmesini istediğinde, kendi beklentilerinin bile ötesine geçmişti. Kont, oğlunun başarısının kanıtı kendisine sunulduğunda sadece omuz silkmiş ve bir adamın mirasıyla ilgilenmesinin etkileyici bir yanı olmadığını söylemişti. Bu onun göreviydi, başka bir şey değil.

Adam uzun zaman önce kontu memnun etmeye çalışmaktan vazgeçmiş, memnun etmeye değer tek kişinin kendisi olduğuna karar vermişti. Ve eğer zevk peşinde

babasını kızdırdı... iyi, daha iyi.

"Belki de hiçbir şeyi ciddiye almadığın içindir," diye yanıtladı babası. "Bu Büyük Tur'la ilgili isteklerimi tamamen göz ardı ederek bunu kanıtladın."

Kontrolünün kırılğan ipliği yıpranmaya başladı ve adamın boğazına sarılmalarını engellemek için ellerini yumruk yapmak zorunda kaldı.

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Ben gidiyorum ve bu iş burada bitiyor," diye mırıldandı. "Benden kurtulduğuna sevineceğini sanıyordum."

Kont, "Tur zaman ve para kaybı," diye karşı çıktı. "Burada olmalı, ben öldükten sonra yerimi almak için hazırlanmalısın... ki bu her an olabilir, biliyorsun."

Bu kadar dramatik olduğu için babasıyla alay etmek dilinin ucundaydı. Kont, 'Callahan talihsizliği' olarak adlandırdığı şeyi bir suçluluk duygusu olarak kullanmaya ilk kez çalışmıyordu. Soylarındaki her kont genç yaşta ölmüştü ve konteslerinin durumu da pek iyi değildi. Çocukken annesini kaybetmiş, ardından babasının yeniden evlenmesini ve ikinci kontesini de kaybetmesini izlemiş olmasına rağmen, Adam babasının paranoyasına pek inanmıyordu. İnsanlar yaşar ve ölürdü; kimin, ne zaman ve nasıl öldüğü konusunda nadiren adil davranılırdı.

Yine de, Kont'un alnındaki ter parıltısını ve teninin solgunluğunu fark ettiğinde sözleri dudaklarında kayboldu. Hayal mi görüyordu, yoksa babası en az bir taş kilo mu vermişti? Adam gibi iri yarı bir adamdı, her zaman atletik bir vücuda sahipti, kas ve kas gücüyle doluydu.

Başını sallayarak kendine saçmalamamasını söyledi. Paranoyanın babasını olduğu gibi onu da rahatsız etmesine izin vermeyecekti. Muhtemelen sadece kendini hasta edecek kadar yüklenmişti - Adam'ın yapmayı reddettiği bir şey.

Babasının ölüm döşğinde olduğu fikrini beslemek yerine, onun Büyük Tur'un anlamsız bir şey olduğu iddiasına sarıldı. Bu deneyim, güç ve nüfuz sahibi çoğu erkeğin, İngiltere sınırları dışındaki yerlerde kültür, sanat ve yaşam hakkında bilgi edinmenin bir yolu olarak yaşadığı bir deneyimdi.

"Sadece birkaç yıl," diye karşı çıktı. "Onların sahip olduğu şeylere maruz kalmadıysam, diğer lordların arasında yerimi almamı nasıl bekleyebilirsiniz? Bu bir öğrenme deneyimi-"

Kont, "Bu, genç bekârların aşırı zevk alması için bir bahane!" diye ısrar etti. "Eğer ölene kadar , çiçek hastalığı ya da başka bir hastalıkla döneceksin.

başka bir iğrenç hastalık. Buna izin vermeyeceğim Adam... ve param da bunun için ödeme yapmayacak. Senin yerin burası."

Buna gülmekten kendini alamadı. Henüz kontluk mirasına ya da onunla birlikte gelen topraklara ve paraya sahip olmasa da, fakir değildi. Annesinden kalan miras sayesinde babasının sadakasına muhtaç değildi. Konttan yolculuğu finanse etmesini istemek hiç aklına gelmemişti.

Banktan kalkarak babasının yanından geçip kapıya doğru hışımla yürüdü. "Ne parana ne de iznine ihtiyacım var."

Babasının sıcak bakışlarını sırtında hissetti, kontun onu azarlamak istediği sözleri neredeyse duyabiliyordu. Ancak adam sessiz kaldı ve onun gidişini izledi. Belki de sonunda Adam'ın kimsenin ne düşüneceğini umursamadan canının istediğini yapacağını anlamıştı. Ne de olsa, Adam'ın yaptığı hiçbir şeyin yeterince iyi olmadığını açıkça belirtmişti.

Evin içinde hışımla ilerlerken, elleri huzursuz bir ritimle sıkılıp açılıyor, tahriş derisinin yüzeyini alev alev yakıyordu. Bu histen nefret ediyordu; sanki içindeki bir şey dikiş yerlerinden patlayacak, dış kabuğunu parçalayacak ve onu yok edecekmiş gibi. Yaşı ilerledikçe bu his daha da kötüleşmişti; yaşlı, iltihaplı yaralar ona sürekli acıyı ve kaybı hatırlatıyordu. Sık sık, tüm bu acıların sonunda kabuk bağlayıp onu kaba ve kırılğan bırakmadan önce daha ne kadar dayanabileceğini merak ediyordu. Belki o zaman bir şeyleri bu kadar derinden hissetmezdi... kaynağından kaçmak için bambaşka bir kıtaya koşma ihtiyacı hissetmezdi.

Koridorlardan geçerek girişe doğru ilerlerken, palto ya da şapka giymeye zahmet etmedi. Gittiği yerde kimse nasıl giyindiğini umursamayacaktı ve zaten giysileri uzun süre üzerinde kalmayacaktı.

Ön kapıları açıp merdivenlerden ikişer ikişer ılık bir yaz esintisi saçlarını hışkırdattı ve yüzünü okşadı. Böyle hissetmeye başladığında, alevleri yatıştırmak için yapabileceği sadece birkaç şey vardı; içmek, dövüşmek ya da sevişmek. Sabah baş ağrısıyla uyanmak istemiyordu ve kavgaya tutuşmak istediği tek kişi de babasıydı; bu da şımartmak istemediği bir başka şeydi.

Bu da ona başka çare bırakmıyordu. Pantolonundaki yarı sertleşmiş organı düzeltmek için aşağı uzanarak ahıra doğru adımlarını hızlandırdı.

İKİNCİ BÖLÜM

Bir saatten kısa bir süre sonra Adam meyhanenin üstündeki küçük, seyrek odaya alındı - onun gibi erkeklerin eşlerinden, mesleklerinden ya da zorba babalarından kaçmak için geldikleri odalardan sadece biriydi. Karnında bir yay gibi dolanan gerginliği hafifletmek için ihtiyaç duyduğu her şeyi barındırıyordu: temiz çarşafli bir yatak, bir lavabo ve istekli bir kadın.

Söz konusu kadın onun gelişinden haberdar edilmiş ve kendini buna göre hazırlamıştı.

Adam arkasındaki küçük odanın kapısını kapatırken sırtı ve kapiya yaslanarak önündeki minyon kızı inceledi.

Fiona ayağa kalksa, başının tepesi adamın göğsüne ancak ulaşacaktı. Ancak onun için diz çöktü, bacakları altında kıvrıldı, vücudunu avantajlı bir şekilde sergilemek için sırtını dikleştirdi. Pembe tomurcuklarla dolu dolgun göğüsleri, pürüzsüz, yumuşak karnı ve bir erkeği öylesine mükemmel bir şekilde sarabilecek geniş kalçaları vardı ki, erkek onun içinde olduğu sürece sıkıntılarını unutabilirdi. Beyaz-sarı saçları omuzlarına dağınık bir şekilde dökülmüştü; her zaman bir sevgilinin parmakları tarafından karıştırılmış gibi görünüyordu. Kadının görüntüsü onu neşelendiriyordu... aşktan ya da onun gibi yumuşak bir duygudan değil, onun gibi erkekler için yaratılmış olmasından; hükmetmeyi ve kontrol etmeyi seven erkekler için. Kötü dürtülerine dayanabilecek kadar güçlü bir kadını tercih eden erkekler.

"İyi akşamlar, lordum," diye mırıldandı, boğuk sesi kalın İskoç aksanıyla karışarak adamın kasıklarında daha fazla kan birikmesine neden oldu.

Onu dizlerinin üzerinde uysal ve ona hazır bir şekilde gördüğünde, ihtiyacı muazzam bir şekilde artmıştı. Onu doyurmadan bu odadan çıkamayacaktı.

Yaklaşırken acele etmedi, çizmelerinin sert zemine vuruşuyla birlikte sikinin zonklamasının, kızın açık yeşil gözleriyle ona bakmasının tadını çıkardı - ona her türlü sefih arzusunu gösteren gözler.

"Beni özledin mi kedicik?" mırıldandı, uzanıp saçlarını, çenesini okşadı, başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Ona adını verdiği kedi yavrusu gibi, parmağının ucunu yaladı, sonra da dişleriyle ısırıldı. "Hmm... her zaman, lord."

Bacağını kavramak için uzandı, bir elini kalçasında ve pantolonunun önünde kendini gösteren şişkinliğe doğru gezdirdi.

"Çok gerginim lordum," diye mırıldandı. "Bana derdinin ne olduğunu söylemek ister misin?"

Bir elini başının üzerine koyarak onu kalçasına yasladı. Kız ona sokuldu ve iç geçirdi, hem rahatlamak istiyor hem de ona yardım ediyordu. Bu onun hiç düşünmeden yaptığı bir şey gibiydi, içindeki bir dürtüyü harekete geçiren bir içgüdüydü. Kadınlarla olan deneyiminde, şimdiye kadar bu ihtiyacını karşılayan tek kişi o olmuştu. Doğrusu, onun önünde diz çöküp boyun eğmeyi teklif ettiği ilk ana kadar bunu tam olarak anlamamıştı bile.

"Canım pek konuşmak istemiyor," diye cevap verdi, saçlarını çekiştirdi ve başını geriye doğru eğerek ona bakmasını sağladı.

Bir süre konuşmadan adamın gözlerinin içine baktı ve kararlı bir şekilde başını sallamadan önce düşüncelerini okumuş gibi göründü. "Tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Ayağa kalkarak, yatağa doğru yürümeye başlamadan önce onu takip etmesini işaret etti.

Alt dudağını ısırıldı ve yavaş adımlarla onu takip etti, saçlarının yumuşak dallarının sırtını okşayışının, kalçalarının her adımda sallanışının tadını çıkardı. Yatağa tırmandı, başlığını oluşturan ahşap raylara baktı. Onlara sık sık kullandıkları kayışlar bağlıydı. Onu kendisi için hareketsiz hale getirmekle ilgilendiğini ifade ettikten sonra burada ortaya çıkmışlardı. Onu iyice germek istediğinde kullanmak üzere ayakucuna da bir çift takılmıştı.

Yüzü yatak başlığına dönüktü ve ellerini ahşap parmaklıklardan birine dayamıştı, dizleri altında bükülmüş, sırtı kavisliydi. Adam yaklaştı, hızla bileklerini prangalarla kapattı, sonra bir elini başına bastırarak onu yatağa doğru indirdi. Kalçalarını kavrayarak birkaç kez çekiştirdi, onu istediği şekilde konumlandırırdı -kolları gergin, başı aşağıda, sırtı kavisli, kalçaları ve kığı gökyüzüne doğru eğik.

Gömleği zaten yarı açık duruyordu, bu yüzden onu başının üzerinden hızla çekip çıkarabildi. Giysiyi bir kenara fırlatarak

yatağa yatırdı ve arkasında dizlerinin üzerine çöktü. Adam kalçalarını tutup kendini ona doğru bastırduğunda bile kadın onun karşısında pasif kaldı, hareket etmeye cesaret edemedi. Uyluklarının arasındaki sert çıkıntıyı onun sıcak merkezine sürttüğünde, bir onay mırıltısı çıkardı. Pantolonunun kumaşından bile onun uyarılmışlığını, ondan yayılan sıcaklığı ve orada toplanmaya başlayan nemli nemi hissedebiliyordu.

Ellerini sırtında gezdirdi, sonra aşağı doğru okşadı, tenini ısıtmak için hareketi defalarca tekrarlardı. İç çekerek ve omurgasının gevşemesine, bacaklarının genişlemesine izin vererek ona doğru geri sallandı. Kadının kokusu adamın burun deliklerini istila ederek tahrik olma ve ihtiyaç duyma hissini daha da artırdı.

"Bu akşam özellikle kötü bir ruh halindeyim," diye uyardı onu bir elini kaldırıp kalçalarından birine indirmeden önce.

Kremsi teni darbenin altında titreyerek pembeleşti ve nefesi kesilerek adamın altında titredi.

"İçimde sana karşı yumuşak davranmak yok, kedicik."

Kalçalarını oynatarak ve kıcını daha yukarı kaldırarak inledi. "Seni kolay istemiyorum, lord."

Onun iznine ihtiyacı yoktu... daha önce hiç istememişti, sadece onun ihtiyacının kendisinininkinin karşıtı olduğunu anlamıştı. Yine de kadının sözleri onu serbest bıraktı ve elini bir kez daha kaldırarak avucunu tekrar kadının kıcına vurdu... bu sefer daha büyük bir güçle ve tam olarak aynı noktaya inerek. Sonra tekrar ve tekrar.

Terleyene kadar kalçalarını cezalandırdı, saçları alnına ve boynuna yapıştı, vücudu damarlarındaki kanın akışıyla titredi. Her iki elini de kullanarak önce bir yanağına, sonra diğerine, sonra da birden vurdu. Cildi kızgın bir kırmızıya büründü, omuzları ve sırtı gerildi, kolları prangaları çekiştirdi. Adamın altında kıvranıyor, acı içinde haykırıyor ama asla durmasını istemiyordu. İsterse dururdu ve küçük kız bunu kendisine söylenmeden de anlıyor gibiydi. Ama başka kimseye değil de ona gelmesinin nedeni de buydu çünkü ona ne verirse alıyordu ve bir kez olsun durmasını istememişti.

Adam ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi ama işini bitirdiğinde, tenindeki her sıyrık, her santim kızarıklık, içindeki acıyı, hayal kırıklıklarını ve asla sahip olamayacağı şeylere duyduğu özlemi taşıyordu. Kadının nefes alış veriş hızlanmış, inilti ve iç çekişler arasında soluk soluğa kalmış olsa da, adamınki sakinleşmiş, sabit bir ritim bulmuş ve tüm varlığı

bu an. Vücutundaki gerginlik azalmaya başlamış, gergin çenesi gevşemiş ve kaşlarındaki çatıklar düzelmişti.

Kalçalarını avuçlayarak yoğurdu, acısını etine sürttü. Kalçasını iyice açarak sayamayacağı kadar çok kez girdiği dar büzgüyü ve altındaki, amına giden kaygan yolu ortaya çıkardı. Kötü muamelesine rağmen, uyarılmışlığının kanıtı kalçalarına bulaşmış, pembe iç kıvrımlar mum ışığında parlıyordu.

"Ne kadar iyi bir kedi yavrusu," diye fısıldadı, monsunu kavradı ve hafif bir basınçla okşadı, orta parmağının klitorisini bulmak için alt dudaklarının arasından geçmesine izin verdi. "Hepsini üzerine koymama izin veriyorsun."

Orta parmağı klitorisini terk edip amına battığında ve yavaş, durgun hareketlerle içini okşadığında inledi, bacakları büküldü. "Evet, lordum... Buna dayanabilirim."

Arkasına çömelerek işkence görmüş kalçalarından birini okşadı, sonra da kalçasının uyluğuyla birleştiği kıvrımı öptü. Kadın haykırdı, bağlarına karşı sarsılma sesi adamın yüzüne bir gülümseme getirdi. Kendisini bağlamasına izin vermişti, çünkü ikisi de onun için hareketsiz kalmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu. Eğer kıcının havaya kalkmasını istemeseydi, ayak bileklerini de zincire vururdu.

"Ama sana karGı iyiyim, değil mi?" diye mırıldandı, dudaklarını amcığına değdirdi ve tadına bakmak için dudaklarını ayırdı. "Bana verdiğin her şeyi sana geri veriyorum."

"Her zaman, lordum," diye inledi, adam hafif dil darbeleriyle alay ederek onu yalamaya başladığında kalçaları titriyordu.

Aldığı zevki sonuna kadar hak etmişti ama adam bunu kalıcı kılmak, onu kendisine yalvartmak istiyordu. Böylece, kıvrımlarını yaladı ve dilini kaygan açıklığına kaydırды, ona küçük öpücükler ve parmaklarının vuruşlarıyla davrandı ... titreyene kadar, vücudu kontrol edemediği spazmlarla sarsıldı ... onu sıkmesi için yalvarana kadar.

O zaman bile pes etmedi, dudaklarını klitorisinin etrafına kapattı ve acı dolu bir feryatla boşalana kadar emdi, ondan uzaklaşmasını önlemek için ellerini kalçalarına koyarak onu hareketsiz tuttu. Acımasızdı, ağlamaya başlayana kadar küçük memesini emiyor, durması için yalvarıyor, daha fazla dayanamayacağını iddia ediyordu. Onun sınırlarını defalarca test ettiği için daha fazlasını kaldırabileceğini çok iyi biliyordu. Ancak, siki pantolonunun yırtmacına karşı savaşmaya başlamış, kılıfına sokulması için yalvarıyordu

onun içinde. Ona şaplak atmak gerginliğini azaltmıştı ama hiçbir şey ona serbest kalmak kadar huzur ve açıklık getiremezdi.

Kadının arkasında doğruldu, pantolonunu çekiştirerek açtı ve sikinin serbest kalmasına izin verdi. Tekrar kalçalarını avuçladı, onu istediği açıda tuttu ve yarağının içine batışını vahşice bir tatminle izleyebilmek için onu açtı. Kadın inledi ve kalçalarını çevirerek onu daha derine çekti, itişlerine mükemmel bir kontrpuan ekledi. Gözlerini kapatarak parmaklarını onun etine batırdı ve onu tekrar içine çekti, bastırılmış hayal kırıklıklarının her onsuyla onu dövdü.

Küçük bedeni görüldüğünden daha sağlandı, kalçalarının darbelerine ve parmaklarının acımasız tutuşuna dayanabiliyordu. Kızın inlemeleri kısa sürede çığlıklara dönüştü, kendi nefesleri de düzensiz iniltileyle çıkmaya başladı. Uzandı ve saçlarını buldu, kalın bir kısmını elinin etrafına doladı ve yumruk yaptı, boğazında boğuk bir ses çıkarana kadar çekti. Bu ses onu uçurumun kenarına gönderdi ve kadın haykırırken ve dorukta horozunun etrafında spazm geçirirken, dişlerini gıcırdatarak ve daha fazla zaman için savaşıyor birkaç kez daha ona çarptı. Kadın bitkin bir şekilde yere yığılana kadar dayanmayı başardı, sonra içinden çıkıp kendini sonuna kadar okşadı. Tohumu neredeyse şiddetle fişkırdı, kıkına ve sırtının alt kısmına sıçradı, onu lekeledi, işaretledi. Edinburgh'daki erkeklerin yarısına hizmet eden bir fahişe olması önemli değildi; ne zaman bu odaya girse ve onun için diz çökse, kadın onun oluyordu.

Kalçalarının üzerine oturarak gözlerini kapadı ve nefesinin sakinleşmesini bekledi, onun hızlı soluklarının sessiz pantolonlara dönüşmesini dinledi. Yavru kedisinin temizlenmesine ve prangalarından kurtulmasına yardım etme ihtiyacı kendi isteklerinin önüne geçtiği için burada sadece kısa bir süre dinlenebildi. Yataktan kalkıp lavaboya gitti ve her zaman orada tuttuğu bir yığın temiz çarşaf buldu. Çarşafı ılık su dolu leğene daldırdı, sıktı ve yatağa dönerek onu hızla temizledi. Sonra onu prangalarından kurtararak yatakta rahat etmesine izin verdi.

Kendi bedenini yeni bir çarşafı temizlemek için hızlıca çalıştı, sonra döndüğünde onu yanında kendisine yer açmak için kayarken buldu. Serin çarşafın altından kayarak onu yanına çekti ve başını göğsüne yaslamasına izin verdi. Hafifliği hoştu ve bir fahişe olmasına rağmen,

Her zaman kır çiçekleri tarlası gibi kokmayı başarırdı. Başını eğerek onun kokusunu içine çekti, sonra başının tepesine sokuldu.

Çoğu gece burada sessizce yatmayı tercih ediyordu ve kadın da ona izin vermekten her zaman memnundu. Yattığı diğer kadınların aksine, ondan bir şey talep etmiyordu... sessiz kalmak istediğinde onu sıkıştırmaya çalışmıyordu. Ama şu anda istediği şey sessizlik değildi.

"Seni son bir kez ziyaret etmek için zaman yaratmaya çalışacağım, kedicik," dedi ona. "Ama Büyük Tur için yola çıkmam uzun sürmeyecek."

Göğsünde onun gülümsemesini hissetti.

"Neden gidip keyfimi kaçırmak zorundaydınız ki lord?"

Kıkırdarak kızın saçlarını şakacı bir şekilde çekiştirdi. "Ben yokken yatak arkadaşı sıkıntısı çekmeyeceğinden eminim. Ayrıca, bu sonsuza kadar sürmeyecek. Döneceğim ve bahse girerim döndüğümde ilk uğrayacağım yerlerden biri senin yatağın olacak."

Doğrulup yumuşak bir gülümsemeyle ona baktı. "Yatak arkadaşları, evet. Ama bildiğin gibi hiçbirisi senin gibi değil. Ve... ikimiz de geri gelmeyeceğini biliyoruz."

Kaşlarını çatarak başını eğdi. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Sevgili değillerdi ve onu sevmiyordu ama Adam ona karşı her zaman belli bir yakınlık hissetmişti. Anlaşmaları onun ihtiyaçlarına uyuyordu ve birkaç yıl İtalya, Fransa ve İspanya'yı gezmenin bunu değiştireceğinden şüpheliydi.

"İşler böyle yürüyor," dedi bir omzunu silkerek. "Kıta'ya kaçan son müşterim sen değilsin ve son müşterim de olmayacaksın. Asla geri dönmezler."

"Şey... eğer babamın tahmini tutarsa, Tur'un sonunda ölmüş olacak," diye espri yaptı. "Yani geri dönmek için bir sürü nedenim olacak... eğer sadece senin tatlı küçük amcığın için değilse."

Ona inanmadığını belli eden bir bakış attı ama adam onu sırt üstü yatırıp üzerine yattığında itiraz etmedi. Aleti tahmin edilebilir bir doyumsuzlukla yeniden canlandı. Buradan ayrıldığında, onunla en az yarım düzine kez birlikte olmuş olacaktı. Kapısına vardığında ne kadar kötü hissederse hissetsin, ne kadar uzun kalırsa o kadar çok ihtiyacı oluyordu.

O an için, kendisini düşünmekten ya da hissetmekten alıkoyan türden ilkel zevklere kaptırdı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah Adam eve bıraktığından çok daha iyi bir ruh haliyle döndü. Fiona'yla dertleştikten sonra onun yatağında uyuyakalmış, iri vücudu Fiona'ninkine sarılmıştı. Gece boyunca onu uyandırmış, zincirlerini geri takmış ve uygun gördüğü her şekilde onu kullanmıştı. Güneş doğana kadar onu yiyip bitirmiş, ardından birkaç saat daha uyuduktan sonra doygun ve kuru bir şekilde eve dönmüştü.

Merdivenlerden ikişer ikişer odasına çıkarken ev halkı yeni yeni uyanmaya başlamıştı, hizmetçiler günlük işlerine koşuşturuyordu. Orada kutsanmış bir yalnızlık buldu. Çizmelerini ve kravatlarını nasıl bağlayacağını bilecek kadar akli başında bir adam olduğu için hiçbir zaman bir uşak tutmayı düşünmemişti. Bu yüzden özel odasında kendisi istemediği sürece kimse bulunmazdı -ki bu da pek sık olmazdı.

Bir oda hizmetçisi onun gelişinden kısa bir süre önce gelip taze bir leğen su getirmişti ve test etmek için elini daldırdığında suyun hâlâ sıcak olduğunu gördü. Soyunup giysilerini yerde bir yığın halinde bıraktıktan sonra, soyunup giyinme odasına girmeden önce yıkanıp kurulanmak için acele etmedi. Her zaman olduğu gibi sadece pantolon, gömlek ve çizme giymişti, bugün evden çıkmaya niyeti yoktu. Bu durum babasını son derece rahatsız ediyordu ama Adam evde aylaklık ederken yelek, palto ve kravat giymenin bir anlamı olduğunu hiç düşünmemişti.

Odasından çıktı ve koşar adımlarla merdivenlerden aşağı inerek bir şeyler yemek için yemek odasına yöneldi. Kahvaltı hâlâ büfede olmalıydı ve genelevde geçirdiği geceden sonra bütün bir atı yiyebilecek kadar acıkmıştı.

Misafir odasının kapısının arkasından gelen gümbürtü onu kısa bir süreliğine durdurdu ve sırtarak başını eğdi. Kapıya yaklaştığında çerçevesi takırdadı ve aralığın altından bir kadının soluk soluğa nefes alışları, bir adamın dizginlenmiş iniltileriyle karıştı.

Babasının görünürde olmadığından emin olmak için sağına soluna bakındıktan sonra kapının yanındaki duvara yaslandı ve uzanıp kapıyı çaldı. Sesler kesildi ve diğer taraftan gelen ayak sesleri ve giysi hışırtıları onu kıkırdattı.

"Oradan çıksan iyi olur Livvie," diye alay etti kapıdan. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Kıyafet hışırtıları ve alçak fısıltılarla geçen bir anın ardından kapı açılarak üvey kız kardeşi ortaya çıktı. Geniş, kahverengi gözleriyle açıklıktan içeri baktı, saçının mürekkep gibi siyah telleri umutsuzca dağılmış ve yüzünün etrafına sarkmıştı. Soluk teni pembeleşmiş, dudakları her zamankinden daha dolgundu; öpülmekten şişmişti.

"Oh, merhaba, Adam," dedi nefes nefese, gülümsemeye ve doğal görünmeye çalışarak.

Her zamanki gibi başarısız oldu. Olivia nazik bir ruhtu ve kurnaz değildi. Yalan söylemek iyi yaptığı bir şey değildi, duygularını saklamak neredeyse imkansızdı.

"Oh, merhaba, sevgili kardeşim," diye takıldı, duruşunun rahatladığını ve dudaklarının gerçek bir gülümsemeye dönüştüğünü fark etti.

Bunu yapabilecek tek kişi kız kardeşiydi; babasının annesiyle evlendiği gün, onunla ilk kez tanıştığından beri öyleydi. Tören Dunvar Evi'nin salonunda samimi bir şekilde yapılmıştı. Diz pantolonu ve ceket giymek zorunda kalan Adam, yüzünde gürleyen bir çatık kaşla babasının yanında durmuş ve annesinin kollarında tuttuğu dantellere ve firfırlara sarılmış küçük bohçaya ters ters bakmıştı. Bu kadın yeni kontes olacaktı ve ona küçük bebeğinin kız kardeşi olacağı söylenmişti.

Ama Adam bir kız kardeş istememişti. Annesini geri istemişti - ona piyanoforte çalmayı öğreten altın saçlı ve yumuşak gülümsemeli güzel kadını. Dünyada onu olduğu gibi kabul eden tek kişiyi. Saçlarının taranıp taranmadığı ya da düzgün kıyafetler giyip giymediği umurunda değildi. Onu babasının küçümsemesinden korumuş, bir beyefendinin genellikle hoşlanacağı bir şey olmasa bile *müzikte* gelişmesine izin verilmesi konusunda ısrar etmişti. Ona sarılmış ve sık sık öpmüştü.

Ölümünden beri ona dokunulmamıştı.

Yeni kontes ve kızı iki hafta boyunca ailelerinin bir parçası olana kadar Adam ona karşı yumuşamaya başlanamamıştı. Koridorda bir aşağı bir yukarı ip atlıyor, bu da onu birkaç dakikada bir çocuk odasının kapısının önünden geçiriyordu. Bir beşiğin yanındaki sallanan sandalyede oturan ve önünde bir iğne oyası çerçevesi duran kontese daha yakından bakmak için zekice bir hile gibi görünüyordu.

Ancak dördüncü geçişinden sonra Leydi Edith ona seslenmiş ve onu içeri davet etmişti. Ona kendi annesini hatırlatan bir şekilde gülümsemiş, sonra uzanıp başının tepesini okşamış ve bıyıklarının diken diken olmasına neden olmuştu. Çiçek gibi kokuyordu ve gördüğü peri tasvirlerine benziyordu. Büyük kahverengi gözler, koyu renk saçlar, soluk bir ten ve hafif, narin yüz hatları.

Bebek ağlamaya başlamıştı ve kontes onu kız kardeşine bakmaya çağırmış, ağabey olarak konumunun her zaman onunla ilgilenmesi gerektiği konusunda ısrar etmişti. Beşiğin kenarından tutup içeri baktığında, pembe yüzlü küçük bebeği görmüş ve içinde bir değişim hissetmişti. Ve Olivia ağlamayı kesip o kara gözlerle ona bakarken, ağzı dişsiz bir gülümsemeye dönüştüğünde, kalbi esir alınmıştı.

O günden sonra birbirlerinden ayrılamaz olmuşlardı. Okulda olmadığı her anı kreşte Olivia'yla oynayarak ve yeni üvey annesinin ilgisinin tadını çıkararak geçiriyordu. Ona kendi annesine davrandığı gibi davranıyordu ve artık ondan hoşlanıyordu... piyanoforte çalmayı bilmese bile.

Hizmetçiler arasında Kont'la sadece para ve güvenlik için evlendiği, ilk kocasının ani ölümünden sonra her ikisine de ihtiyacı olduğu fısıldanıyordu ama annesini özleyen genç bir çocuk için böyle şeylerin önemi yoktu. Onu neredeyse Olivia'yı sevdiği kadar sevmişti... ta ki Olivia ölene kadar.

Ölümcül bir hastalığın pençesinde kıvranarak yatakta uzanırken, nemli avucunu oğlunun yanağına dayamış ve kız kardeşine göz kulak olması için ona yalvarmıştı. Sonra gözlerini son kez kapatmadan önce zayıf bir "Özür dilerim oğlum," diye fısıldamıştı. Ne için özür dilediğini ancak bir erkek olduktan sonra anlayabilmişti.

İkisini de soğuk ve mesafeli kontla baş başa bırakarak.

Ancak, üvey annesinin özür dilemek için bir nedeni olmadığını anlamıştı; babasının sürekli aşağılamasının acısını çıkaran Olivia'yı ona bıraktığında değil. Olivia gününü gülümseme ve neşeyle doldururken, kendisini doğuran adamın onu hor görmesini umursamasına gerek kalmamıştı.

"Babam buralarda mı?" diye sorarak onu hayal aleminden çıkardı.

Bakışları sanki Kont'un her an köşeden korkuyormuş gibi sağa sola savruluyordu.

Bir omzunu silkti. "Emin değilim. Eve daha yeni döndüm."

Ona nazlı bir gülümseme verdi. "Güzel Fiona nasıl?"

Ona dudaklarını bükerek başını eğdi. "Niall nasıl?"

Gülümsemesi soldu ve bakışları onunkilerden uzaklaştı, yanaklarındaki kızarıklık derinleşti. "Neden bahsettiğiniz hakkında en ufak bir fikrim yok."

Bu kadar trajik olmasaydı ona gülebilirdi. Kız kardeşi genç ve güzel bir kadın olmuştu; Edinburgh'daki erkeklerden istediğini seçebilecek bir kadın. Yine de, seyise karşı bir *eğilim* geliştirmişti. O seyis aynı zamanda Adam'ın tek gerçek dostlarından biri olsa da, o bile bu evliliği onaylayamazdı. Birbirlerini hor görmeden sevmekte asla özgür olamayacaklardı - bir hanımefendi ve ahırları temizleyen bir hizmetçi. Onları birden fazla kez öpüşürken ve birbirlerini mincıklarken yakalamıştı ama müdahale etmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Onları ayrı tutmaya çalışmak sadece arkasından sinsice iş çevirmelerine neden olurdu.

Ayrıca, bunun uzun sürmeyeceğini ondan daha iyi kimse bilemezdi. Olivia birkaç ay içinde Londra'ya gidecek ve ilk sezonuna başlayacaktı. Orada mutlaka bir eş bulacak ve bir yıl içinde evlenerek Niall'ın ulaşamayacağı bir yere yerleşecekti. Niall kim oluyordu da onları kalan kısa zamanlarında birlikte olmanın basit zevkinden mahrum bırakıyordu?

"Niall'ı görmedin mi?" diye alay ederek kaşlarını ona doğru salladı.

Bir elini dağınık saçlarında gezdirerek ofladı. "Hayır, Adam, yapmadım."

"Pekala," diye yumuşadı, bu sefer onu rahat bırakmaya karar verdi. "Eğer onu görürsen, onu aradığımı söyle. Bir épée ve değerli bir rakiple biraz zaman geçirebilirim."

Çenesini kaldırdı ve kayıtsızmış gibi davrandı. "Yakın zamanda onunla karşılaşmayacağıma eminim ama karşılaşsam mesajınızı kesinlikle iletceğim."

"Tamam o zaman," dedi kıkırdayarak. "Senin gibi."

Kadın kapıyı kapattı ve o da yemek odasına doğru yoluna devam etti. Dunvar House'daki hayatında Büyük Tur sırasında özleyeceği tek şey kız kardeşiydi ama ayrılığın er ya da geç gerçekleşeceğini biliyordu. Yetişkin oluyorlardı; o dünyayı öğrenmeye başlıyordu.

Yuva kurmaya ve kontluğa yükselmeye zorlanmadan önce bir koca ve yeni bir hayat arayışına girmesi.

Ama onun yokluğunda iyi geçineceğine gerçekten inanıyordu. Londra seyahati için uygun bir çift refakatçisi ve akli başında biri vardı. Kıtadan döndüğünde onu evli ve hatta belki de ilk çocuğuna hamile bulmayı umuyordu.

Bu düşünceye gülümsedi ve bunu tüm kalbiyle diledi... eğer evlenip anne olmak onu Niall'a aşık olmasına izin verirse yaşayacağı kalp kırıklığından kurtaracaksa.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yolculuğa çıkmadan bir gün önce Adam, Dunvar Evi'nin girişinde durmuş, büyük bir sandığın bir grup iri yarı erkek hizmetçi tarafından eve taşınmasını izliyordu. İçlerinden biri Niall'dı ve Olivia için aldığı hediye pırıl pırıl fayansların üzerine yerleştirmeye yardım ederken alnından terler boşanıyordu.

Merdivenlerin dibinde belirdi, hizmetkârlar geri çekilip oflayıp puflarken soluk soluğa kalmıştı. Sandık ve içindekileri teslim etmek ve ön merdivenlerden yukarı taşımak tam bir baş belasıydı ama onun için ne satın aldığını öğrendiğinde buna değecekti.

"Bu o mu?" diye ciyakladı, antreden hızla geçip kendini onun yanına attı. "Bu benim hediyem mi?"

Bir kolunu omuzlarına doladı ve başını çevirerek tacını öptü, kıkırdadı. "Küçük bir kızken ne kadar korkunçtun... ne kadar sabırsızdın."

"Kesinlikle haklısın," diye cevap verdi. "Şimdi kutuyu aç... Bana ne aldığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Hemen, Leydi Olivia," diye mırıldandı Niall, öne doğru bir adım attı ve sandığı açmasına yardım etmesi için bir uşağa işaret etti.

Adam'ın yanında kaskatı kesildi, iri yarı seyis kısa bir an için bakışlarını onun üzerinde tutunca nefesi kesildi. Adam bunun onu nasıl etkilediğini başından ayak parmaklarının ucuna kadar hissetti.

Niall bakışlarını ayırdı ve sandığın ön panelinin çekilerek içindeki abartılı hediyein ortaya çıkarılmasına yardım etti. Olivia arpı görünce nefesi kesildi ve bir elini açık ağzının üzerine kapatarak öne doğru sendeleyerek ondan ayrıldı. Som altından yapılmış ve melek figürleriyle süslenmiş olan bu hediye, kız kardeşi için mükemmel bir veda hediyesi gibi görünmüştü. Farklı ebeveynlerden doğmuş olmalarına rağmen ortak noktaları olan tek şey müzikti. Piyanoda yeterince iyi olduğunu kanıtlamıştı, ama arp onun gerçekten parladığı yerdı, elleri ve parmakları tellerin üzerinde o kadar hafifti ki, en ilahi müziği yaratıyordu. Sık sık birlikte çalışıyorlardı ama son on yıldır kopardığı arp eski ve yıpranmıştı. Bu ona layıktı, güzel ve iyi işlenmişti, isterse hayatının geri kalanında mutlulukla çalabileceği bir enstrümandı.

Onunla yüzleşmek için döndüğünde, gözleri yaşlarla parlıyordu, başını salladı. "Yapmamalıydın. Bu çok abartılı."

"Bu senin için mükemmel," diye savundu. "Babam masraftan hoşlanmayacaktır."

Kaşlarını çattı. "İyi ruh halimi bilerek bozmaya mı çalışıyorsun? Tanrı aşkına, yarın gidiyorum. Bunu almanı istedim ve bu senin. Bir teşekkür edip çeneni kapatmaya ne dersin?"

Güldü ve neşeli bir hıçkırıkla kendini onun kollarına bıraktı. "Bu çok güzel, Adam. Teşekkür ederim."

Onun zayıf bedenini kollarının arasına aldı ve sırtını sıvazladı. "Senin için her şeyi yaparım kelebeğim. Ne pahasına olursa olsun. Babam da şeytana uyabilir."

"Bu hoşuna gitmez miydi?" diye araya girdi Kont.

Adam Olivia'yı ayağa kaldırdı ve döndüğünde babasının yüzünde onaylamama ifadesiyle onlara doğru yürüdüğünü gördü. Başını hâlâ sandığında duran arpa doğru eğen Kont kaşlarını çattı.

"Mirasını harcamak için seçtiğin başka bir heves daha mı?" diye homurdandı.

"Üvey kızınızın mutluluğu en azından birimizi ilgilendirmeli," diye karşı çıktı.

Adamın dudaklarının kenarları kıstı, yüzü hafifçe kızardı. Adam'ın onu başkalarının önünde kötölemesinden daha çok nefret ettiği bir şey yoktu-

özellikle de hizmetçiler. Bunu evin efendisi olarak otoritesine karşı bir hakaret olarak görüyordu.

Kısık bir onaylamama sesi çıkaran ama başka bir şey söylemeyen Kont, kapıdan çıkarken başına bir şapka geçirerek yoluna devam etti. Kont gittiğine göre tüm ev halkı rahat bir nefes almış gibiydi. Adam onun çok çok sonrasına kadar dönmemesini uman tek kişinin kendisi olmadığından emindi.

"Niall, onu pembe salona götürmeme yardım et," dedi Olivia'nın evin en sevdiği odasının açık kapısını işaret ederek. Küçük bahçeye bakıyordu ve en sevdiği renkte dekore edilmişti.

O ve Niall işe koyulurken diğer hizmetkârlar dağıldı, Olivia geride durup ağır enstrümanı kutusundan çıkarıp salona taşımalarını izledi. Sonra iki adam oturup Olivia'nın parmaklarını ilk kez enstrümana dokundurmasını ve yüzünde iç açıcı bir gülümsemeyle hafızasından bir parça çalmasını izlediler.

İlkinden sonra birkaç beste daha çaldı, kendini tutamıyor gibiydi. Bir süre sonra Niall kendi işleriyle ilgilenmek üzere yanlarından ayrılırken Olivia son bir beste daha yaptı ve tünediği tabureden kalkarak Niall'ın yanına, ocağın yanına yerleştirilmiş bir koltuğa oturdu.

Başını onun omzuna yaslayarak mutlu bir şekilde iç çekti. "Hediyemi sevdim, teşekkür ederim. Sadece suçluluk duygusuyla verildiğini bilsem bile."

Bir kolunu koltuğun arkasına dayayarak kaşlarını çattı. "Suçluluk mu?"

"Beni terk ettiğin için," diye ekledi. "Sorun değil, biliyorsun. Niall ve ben burada sensiz gayet iyi geçineceğiz."

Seyisten söz edilince bir iç geçirdi. "Livvie..."

Doğrulup ona baktı, kaşlarının arasında küçük çizgiler belirmişti. "Felç geçirme, Adam. Ben aptal değilim. Bizim ... cilveleşmemizin uzun sürmeyeceğini biliyorum. Ama ondan hoşlanıyorum, biliyorsun. Zararsız bir şey."

Adamın ona nasıl baktığını hatırlayarak başını salladı. "O seni seviyor. Bunda zararsız bir şey yok."

Kasıtlı olduğunu bildiği bir hareketle bakışlarını indirdi. Gözlerinin içine bakmasına izin verirse, ondan sakladığı gerçeği görebilecekti.

"Sonunda bir önemi yok, bunu hepimiz biliyoruz," diye cevap verdi. "Sen Kita'ya gideceksin, ben de Londra'ya gidip bir iş bulacağım."

Koca. Niall beni sevebilir ya da sevmeyebilir ama duyguları ne olursa olsun bana asla sahip olamaz. Onun istediği şekilde değil."

"Ya sen?" diye dürtükledi. "Ne istiyorsun?"

İçini çekti ve başını salladı. "Bilmiyorum... ama gördüğüm kadarıyla bunu çözmek için en azından bir ya da iki sezonum var. Mutluluk, sanırım, her ne şekilde olursa olsun onu bulabilirim. Şu anda Niall'la buna sahibim ama bunun uzun sürmemesi gerekiyordu. Londra'da yeni bir mutluluk bulacağım. Göreceksin. Sana Şehir'de ne kadar eğlendiğimi anlatan sayısız mektup yazacağım."

"Evet, eminim yazacaksın," diye kabul etti. "Sık sık yaz. Mektupların bana ulaşması yıllar alabilir ama yine de onları bekleyeceğim. Onları nereye göndereceğinizi her zaman bilmenizi sağlamaya çalışacağım."

Adamın bakışlarıyla tekrar buluştuğunda ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Keyfine bak Adam. Onun nefret edeceği her şeyi yap... sonra eve gel ve bana hepsini anlat."

Kıkırdadı ve uzanıp bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı. "Evet, kelebek... eğer ısrar ediyorsan."

"" dedi ve başını bir kez daha onun omzuna yasladı. Tekrar konuşmadan önce bir süre sessizlik içinde oturdular.

"Bir kont olarak döneceğine inanıyorum," diye fısıldadı. "Babam pek iyi görünmüyor."

Alay etti, babasından söz edildiğinde her zaman onu rahatsız eden öfkeyle boğazı tıkanıyordu. "Her zamanki gibi huysuz görünüyor... bunda yeni bir şey yok."

"Solgun," diye ısrar etti. "Ellerinin titrediğini fark ettim ve zayıf görünüyor. Onu sevmediğini biliyorum, Adam, ama o senin efendin ve benim tanıdığım tek baba. Daha fazla yaşayacağını sanmıyorum."

"İyi ki kurtulduk, diyorum," diye tükürdü. "Ondan çok daha iyi bir kont olacağım. Eğer çocuklarım olursa daha iyi bir baba olacağım."

"Elbette olacaksın," diye kabul etti. "Lord Adam Callahan, Hartmoor Kontu. Kasabada oldukça gösterişli bir adam olacaksın... tüm bayanlar senin kontesin olmak isteyecek. Siz yanlarından geçerken hayranlarının arkasından kıkırdayacaklar ve dikkatinizi çekmek için retiküllerini yolunuza bırakacaklar. Erkekler gizliden gizliye sizi kıskanacak, ama hepsi dostluğunuz ve onayınız için yaygara koparacak. Size Hart diyecekler."

Kadının çizdiği tabloya sıırttı - hiç de fena olmayan bir tablo. En azından Kont olduğunda, babasının kınaması olmadan bunun tadını çıkarmakta özgür olacaktı.

"Peki bana ne diyeceksin?" diye sordu.

"Oh, Hart, sanırım," diye cevap verdi hemen. "Bu ses oldukça hoşuma gitti.

o."

"Nedenmiş o?" diye sordu. "Sanki bir kalbim varmış gibi değil... yani bir kalbim. I

Sanırım bunun için babama teşekkür edebiliriz. İçimdeki yumuşak duyguları bastırmayı kendine görev edinmişti."

Yüzünü ona doğru çevirerek kaşlarını çatı. "Elbette biliyorsun, şapşal. Çocukluğumuzdan beri senin farklı olduğunu biliyordum... ama en iyi şekilde. Bir şeyleri hissetmiyor değilsin. Her şeyi hissediyorsun. Bu yüzden müzik aletleriyle aran çok iyi. Sana müzik öğretilmesine gerek yoktu... sadece hissediyordun. Bu oldukça dikkat çekici, Hart. Hm, evet. Sanırım kulağa hoş geliyor."

Tekrar sessizliğe gömüldüler ve Adam öylece kalmaktan memnundu, düşüncelere dalmıştı. Olivia haklıydı elbette. Çabuk öfkelenmesi de bunu kanıtlıyordu, bir gülümsemeyle kalbini çalan kıza duyduğu derin ve kırılmaz aşk da. Babası onun kişiliğinin bu yönünden hep yakındı; ruh halinin bir anda değişmesinden, öfkesinin bir an alevlenip ertesi an yatışmasından. Bunun onu berbat bir kont yapacağı söylenirdi; düşüncesiz, aceleci, diğer erkeklerden çok farklı.

Babasının küçümsemesini hatırlamak ağzında acı bir tat bıraktı, ama Olivia'yı daha sıkı tuttu ve ona sunduğu şeyin tadını çıkardı. Onu seviyordu, ona inanıyordu ve ihtiyacı olan tek şey buydu.

Kont şeytana bile gidebilir.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Venedik, İtalya

Bir yıl sonra...

Adam geceyi geçirdiğı küçük kasaba evinin merdivenlerini tırısıla indi, kendi lojmanına doğru ilerlerken adımlarında bir sıçrama vardı. Güzel hava ve dün akşamki eğlencenin kalıcı etkileri onu

Ceketinin cebinden sigarillo kutusunu çıkarırken ıslık çalıyordu. Çeşitli Avrupa ülkelerinde var olan tütün çeşitlerine maruz kaldıktan sonra sigara içme alışkanlığı edinmiş ve tam bir puro içemediği zamanlarda bir cheroot'un hızlı nefesinden hoşlandığını keşfetmişti.

Küçük purosunu dudaklarının arasına yerleştirerek Arnavut kaldırımli caddede ilerledi ve Venedik şehri gün boyunca canlanırken çeşitli yönlerde doğru hareket eden bedenlerin gelgitlerine kapıldı. Burası tur boyunca en sevdiği duraklardan biri olduğunu kanıtladı ve bunun nedeni sadece yemek, şarap ya da opera değildi. Aslında bunun, şehirdeki ilk gecesinde bir akşam yemeği sırasında tanıştığı güzel *sinjora* ile çok ilgisi vardı. Kendisi ve bir grup genç adam, İngiliz elçisi ve bir avuç İtalyan soylusu ile birlikte bir *kontun* evinde akşam yemeğine davet edilmişti.

Dul *sinjora* gözüne çarpmıştı; esmer zeytin rengi teni, gür, siyah saçları, koyu renk, çekici gözleri ve saf gınahtan yapılmış bir vücudu vardı. Bütün akşam yemeğini onunla flört ederek, sonraki saatleri de onu büyüleyerek ve şarap içirerek geçirmişti. Yemeğin sonunda öpmesi için ona elini uzatmış ve o anı avucuna bir not sıkıştırmak için kullanmıştı. Bu, o akşam daha sonra şehirdeki evini ziyaret etmesi için bir davetiyeydi. Gece yarısından kısa bir süre sonra oraya gittiğinde onu sabahlığıyla ve başka bir şey giymeden beklerken bulmuştu.

Kadın hiç vakit kaybetmeden soyunmuş ve ona olan arzusunu itiraf etmişti.

"Yatak odasında baskın bir elin var, değil mi?" diye mırıldandı kalın aksanlı bir sesle, çıplak bedenini onunkine bastırıp ellerini göğsünde ve omuzlarında gezdirerek.

Onu yatağa götürmüş ve ne kadar baskın olabileceğini göstermişti. Buna karşılık kız da onu ne kadar zorlayabileceğine şaşırmış, tüm arzularına boyun eğmişti.

Onun yatağında haftalar geçirmiş, daha önce Fiona'yla denemesine asla izin vermediği türden fantezileri keşfetmişti. *Siniorasıyla* birlikteyken, çok sert ya da çok talepkâr, çok zalim olduğu konusunda endişelenmesine gerek yoktu... çünkü Fiona sert ve talepkâr olmayı *seviyordu*. Onun acımasızlığından zevk alıyordu.

Venedik'ten ayrılıp turun bir sonraki durağına gideceği gün hızla yaklaşıyordu ve onu özleyeceğini fark etti. Yine de, aynı şehirde çok uzun süre kaldıktan sonra olduğu gibi yine huzursuzlanmaya başlamıştı. Paris'te geçirdikleri süre sonsuz gibi görünmüştü ve bir süre sonra

cazibesi. Roma'nın harabelerini ve Yunanistan'ın sahillerini keşfetmeyi dört gözle bekliyordu - Tur'un bir yılı daha önünde uzanıyordu.

Turdaki diğer beş erkekle paylaştığı kasaba evine geldiğinde, چراغını çıkardı ve merdivenleri hızla çıktı. Birkaç saatliğine kendi yatağını bulmayı dört gözle bekliyordu, çünkü dün gece pek uyuyamamıştı, sevgilisi onu gece boyunca meşgul etmiş ve saatler sonra ağzı sikine sarılmış halde uyandırmıştı. Biraz uyuduktan sonra şehri keşfetmek için daha fazla zaman harcayacaktı. *Sinyorasının* tavsiyesi üzerine ziyaret etmek istediği birkaç müze daha vardı.

Ellerini arkada kavuşturmuş, fuayede volta atan bir adamla karşılaştığında kısa kesmişti. Kapı Adam'ın arkasından kapandığında ve adam yüzünü ona döndüğünde, onun bir İngiliz elçisi olduğunu anladı -Sir William Caplan.

"Günaydın Sör William," dedi.

Elçi onu görünce rahatlamış görünüyordu, duruşu biraz gevşemişti. "İşte buradasınız lordum. Bugün için ayrılmak zorunda kalmadan önce geleceğinizi umuyordum."

Adamın kendisinden ne isteyebileceğini merak ederek kaşlarını çatı. Venedik'e geldiğinden beri Sör William'ı sadece birkaç kez görmüştü. "Bir sorun mu var?"

Adam ona bir zarf uzattı. "Bu size günler önce geldi ve ben de bunu teslim etmek için yerinizi yeni keşfettim."

Zarfa bakınca, bunun Olivia'dan bir mektup olduğunu düşünerek gülümsedi. Son mektubunun üzerinden en az iki ay geçmişti ama Olivia'nın tüm hızıyla devam eden bir sezonun faaliyetleriyle meşgul olduğunu fark etti. Mektupları ona ulaştığında aylar geçmiş oluyordu ama umurunda değildi. Ondan gelen her mektup hoş karşılanırdı.

Ancak mührü ters çevirdiğinde, üzerindeki mührün kuzeni Saygıdeğer Bay Alexander Goodall'a ait olduğunu gördü. Adam ve karısı Olivia'dan sorumluydu, Londra'da geçirdiği süre boyunca ona eşlik ediyorlardı. Dunvar Evi'nde, Kont'a bu kadar yakınken Adam'a yazması için hiçbir neden yoktu.

Bu da bir şeylerin çok yanlış gittiği anlamına geliyordu.

"Teşekkür ederim," demeyi başardı, sonra da dönüp odasını aramak üzere merdivenleri tırmanmaya başladı.

Kabalık etmek istememişti ama ne öğrenmesi gerekiyordu. Eğer Olivia'ya bir şey olduysa, Londra'ya dönmesi gerekiyordu.

Özel odasında yalnız kaldığında kapıyı kapattı ve zarfı yırtarak açtı, güneş ışığından faydalanmak için pencereye doğru ilerledi. Kâğıdı açarken elleri titredi, kelimeler bir anlığına gözlerinin önünden geçti ve sonra odaklanabildi.

Mektubun ilk satırlarında Alexander ona babasının öldüğünü bildiriyordu... bu durum Adam'ın öfkesini daha da körüklemişti. Yumruğu kâğıdın etrafında kıvrılmış, bunun ne anlama geldiğini anladığında kenarları ufalanmıştı. O artık Hartmoor'du ve eve döndüğünde varlığına ihtiyaç duyulacaktı. Onun yerini alma zamanı gelmişti.

"Tam da ihtiyar herife göre," diye homurdandı kendi kendine.

Babasından ve onun kınamasından uzakta, istediği gibi davranmanın ve hareket etmenin tadını çıkarıyordu. Ölümler bile, sanki Kont ona tükürmüş, yolculuğunu kısa kesmek için gidip ölmüş gibi görünüyordu.

Bir şeyler hissetmesi gerektiğinin farkına vardı... babasının ölüm haberi karşısında derin bir üzüntü. Ancak, geçirdiği güzel zamanın mahvolmasından duyduğu büyük hayal kırıklığından başka bir şey hissedecek gücü kendinde bulamadı. Adam öleceğini biliyordu, hatta bunu dilemiş gibiydi. Dileği gerçekleşmişti ve şimdi Adam onun unvanları ve topraklarıyla baş başa kalacaktı.

Sinirli bir şekilde oflayıp puflayarak mektuba geri döndü, okudukça kanı donuyor ve göğsü yanmaya başlıyordu.

Olivia kaybolmuştu ve birkaç haftadır ne görülmüş ne de kendisinden haber alınmıştı. Hanımının hizmetçisi bir sabah odasına girdiğinde Olivia'nın gittiğini ve yastığının üzerine bir not bırakarak af dilediğini görmüştü. Döndüğünde her şeyin açıklanacağına dair onları temin etmişti. Her şey yoluna girecekti.

Ancak haftalar geçmesine rağmen geri dönmemişti ve Alexander onu bulmak için tüm Londra'yı taramıştı.

Adam mektubun üst kısmına bakınca üç ay önce yazıldığını fark etti ve kötü bir yemin mırıldandı. Bu süre içinde kızın bulunup bulunmadığını bilmesine imkân yoktu. Kelimelerin geri kalanını uyuşukça okudu, Alexander onu bir an önce eve dönmeye çağırırken karnını kemiren bir his karnını ağrıtıyordu.

Yatağının üzerine çöktü, yüzünü ellerinin arasına gömdü ve öfkeli duygularını kontrol altına almaya çalıştı. Korku karnında kıvrılırken, bir yandan da

Hareket etmek kalbini çarptırdı ve kanını hızlandırdı. Derin nefesler aldı ve kendini netlik bulmaya ve düşünmeye zorladı.

Büyük ihtimalle aşık olduğu bir adamla kaçacaktı. Londra'ya vardığında, onu mahcup bir gülümseme ve tuhaf bir aşk hikâyesiyle beklerken bulacaktı. Belki de hamileydi.

Gülümsedi. Evet, işte buydu. Eve döndüğünde bir kayınbirader ve belki de bir yeğen kazandığını öğrenecekti. Olivia mutlu olacaktı ve hepsi buna gülecekti... tercihen babasının mezarının başında dururken.

Buna karar verdikten sonra kalktı ve eve dönüş yolculuğu için eşyalarını toplamaya başladı.

ALTINCI BÖLÜM

Edinburg, İskoçya

4 ay sonra...

"Dayan kelebek, neredeyse geldik," diye mırıldandı Adam kollarında dinlenen gevşek bedene.

Yağmur tepesinden onu hırpalarken, kollarındaki kadının - sıırsıklam olsa bile - olması gerekenden çok daha hafif olduğunu düşünmemeye çalıştı.

Yeni doğum yapmış olmasına rağmen vücudunun sahip olması gereken kadınsı yumuşaklıktan ne kadar çok şey kaybettiğini. Kaburgalarının çıkıntısını elbisesinin ve paltosunun içinden hissedebiliyordu ve kadının katlandığı şeyleri hatırlayınca, feryatlarını ve öfke çığlıklarını bastırmak için dişlerini sıktı.

Bir hışımla babasının çalışma odasına gitmek -artık onun olduğunu sanıyordu- ve kasanın içindeki sedir kutuda duran iki tabancayı almak istedi. Silahlanıp ahıra koşmak, eline geçen ilk ata binmek ve Londra'ya dönmek istiyordu. Bütün gece at sürmek zorunda kalsa da, bu korkunç havada yolda ölse de fark etmezdi.

Fark etmezdi, çünkü hedefine ulaştığında tabancalardan birini çekecek ve Bertram Fairchild'in hayatına son vermek için kullanacaktı. Olivia'yı keşfettiğinden beri bunu pek çok kez hayal etmişti. Horozu geri çekti, tetiği çekerek ışık parıltısı yarattı, havayı barut ve kan kokusuyla doldurdu. Yalancı alçağın yere düşüşünü izlemek.

Gözlerinin arasında bir kurşunla diz çökmüş, ağzı şok içinde açık, gözleri cam gibi ve odaklanmamış.

Ama kapı açılıp kâhya ve arkasındaki Niall'ın solgun yüzü ortaya çıkınca Adam kendini elindeki işe odaklanmaya zorladı. Aylarca gemiyle İngiltere'ye yolculuk etmiş, ancak Londra'ya vardığında Olivia'nın hâlâ bulunamadığını öğrenmişti. Kuzeni pes etmiş, Olivia'nın tek başına, belki de bir sevgiliyle kaçmış olabileceği fikrine kendini teslim etmiş görünüyordu. Adam, kısmen kız kardeşinin kayboluşuna bu kadar kayıtsız kaldığı için, ama çoğunlukla Olivia'nın kaybolmasına fırsat verecek kadar kötü bir vasi olduğu için adamı dövmüştü.

Eğer burada olsaydı...

Bu düşünce Adam'ı harekete geçirmiş ve kasabayı dolaşarak Olivia'nın arkadaşları ve tanıdıklarıyla görüşmüştü; hepsi de Olivia'nın ilgi gösterdiği tek kişi olarak Bay Bertram Fairchild'ı gösteriyordu. Böylece Fairchild House'a gitmiş ve genç adam Adam'a aylardır Olivia'nın ne saçını ne de sakalını gördüğünü söylemişti.

Bertram tam da Adam'ın nefret ettiği türden bir adama benziyordu; zayıf çenesi, donuk gözleri ve hak etmediği bir kibir. Yine de samimi görünüyordu ve kız kardeşinin birlikte kaçacağı türden bir adam olması pek mümkün değildi. Kız bundan daha mantıklı biriydi.

değil mi?

Araştırmasına devam etmiş, Londra'dan ayrılmış ve yol boyunca hanlar aramıştı; kızın Tanrı bilir nereye giderken uyumak için durmuş olabileceği yerler. Sonunda, onu babası olabilecek yaşta bir beyefendiyle birlikte gördüğünü hatırlayan bir hancıya rastladı. Kızın yaşlı bir lordla kaçmış olması hiç mantıklı değildi ama Adam'ın bunu sorgulayacak zamanı yoktu. Elindeki tek ipucu buydu, bu yüzden onu takip etti ve o ve bu gizemli adamın taze atlar, yiyecek veya barınak için durdukları birkaç at arabası hanı ve tavernaya rastladı.

Sonunda, ülkenin uzak ucundaki bir handan, birkaç mil içinde sadece bir varış noktası olan bir yerden yola çıkmıştı

Evlenmemiş anneler için bir sığınma evi.

Livvie'sini orada bulmuştu; yırtık, kanlı paçavralar giymiş, çığlık atan bir bebeği göğsüne bastırarak kendi kendine mırıldanıyordu. Orayı işleten yaşlı rahibelere soracak, çığlık atacak zamanı olmamıştı.

ve lanet binayı tuğla tuğla yıkmak istiyordu. Olivia'nın yardımı, bir doktora, temiz kıyafetlere, sıcak yatağına ihtiyacı varken olmazdı.

Bu yüzden onu paltosuna sarmış, bir koluyla onu desteklerken diğer koluyla da kundaktaki bebeği kucağına almıştı. Sonra onları bekleyen arabaya götürmüş ve sonsuz gibi görünen eve dönüş yolculuğuna çıkarmıştı. Arabacısını durmaksızın zorlamış, sadece Olivia için sıcak ve temiz giysiler, bebek için yeni kundaklar ve yemek almak için mola vermişti. Bazı geceler yol üzerindeki hanlarda geçirilirken, diğer gecelerde Adam arabacının uyuyabilmesi için sürüşü devralıyor ve daha fazla yol kat etmelerine yardımcı oluyordu.

Tüm bu süre boyunca Olivia kucağında bebeğiyle vagonun kendi tarafında oturmuş, sessizce geçen manzaraya bakmıştı. Onunla konuşmaya, neler olduğunu ve bunu ona kimin yaptığını sormaya çalışmıştı. Ancak kadın ona cevap vermemiş, hatta ona bakmaktan bile aciz görünmüştü. Sadece bebeğe cevap veriyordu, bebeğin miyavlayan ağlama sesleri onu hayal aleminden çekip çıkarıyordu. Sanki derinlere kök salmış bir parçası onu kendi bebeği olarak kabul etmiş ve kendi durumu ne olursa olsun ona bakmasını istemişti. Bebeği beslemek için göğsüne bastırıyor ve kundağının temiz ve sıkı bir şekilde sarılı kalmasını sağlıyordu. Bunun dışında tepkisizdi ve yolda geçen her gün Adam'ı daha da derin bir umutsuzluğa sürüklüyordu.

Onu eve götürmek her şeyi düzeltecekti; düzeltmek zorundaydı. Tanıdık eviyle çevrili, Adam orada... ve Niall... evet, onu seven Niall. Adam'ın onu geri getirmesine yardım edebilirdi. Onu geri getirmek için çok geç olamazdı.

Yine de, ön merdivenlerden sıcak eve doğru koşarken, saçları ve giysileri fayansların üzerine damlarken, içinde bir şey kırıldı. Parçalara ayrıldı ve soğuk bir taşın tüm ağırlığıyla oraya inerek karnına battı.

Olivia'nın bir daha asla eskisi gibi olamayacağının farkına varmasıydı.

Hizmetkârlar birdenbire ona doğru koşmaya başladılar; beyaz önlüklü ve mafya şapkalı hizmetkârlar, uşaklar, yaralı yüzü korku ve endişe maskesine dönüşmüş Niall. Hiçbiri gördüklerine ondan daha iyi inanamıyor gibiydi. Onu canlı bir ruh olarak tanıyorlardı, bu gevşek, cansız şeyi değil.

Uzun bir süre boyunca hepsi gözlerini kocaman açmış, ağızları bir karış açık öylece bakakaldılar. Hizmetçilerden biri gözyaşlarına boğuldu ve gürültülü bir şekilde ellerinin içine hıçkırarak ağladı. Hepsi öyle görünüyordu ki

Ev halkının dönüşüne hazır olmasını sağlamak için önceden haber göndermiş olmasına rağmen, bir tür esaret altında kilitlenmişlerdi. Beklendiği gibi hepsi burada durmuş, izliyor ve bekliyordu.

Kontun onlara komuta etmesi, onları harekete geçirmesi için. O artık konttu. O artık Hartmoor'du.

Arkasından giren hizmetçinin kucağındaki bebeğin ciyaklaması büyüü bozar gibi oldu ve bir anda antre kaosa gömüldü. Hizmetkârlar telaş içinde koşuşturuyor, çay ve sıcak banyo sözleri yeni işe alınan hemşirenin çağrılması emriyle birbirine karışıyordu.

Ani hareket ve ses kendine gelmesine yardımcı oldu ve Edinburg'un en iyi hemşiresi olduğu söylenen kadın bebeğin sorumluluğunu almak için öne çıkarken, Adam kız kardeşiyle birlikte merdivenlere doğru yürüdü ve önünde koşuşturan hizmetçi grubunu takip etti. Arkasından gelen ağır ayak sesleri Niall'ın yaklaştığını haber veriyordu, bu hoş bir gelişmeydi. Görevi atlarla ilgilenmek olsa da, Adam onu başka bir yerde istemezdi. Olivia'nın da onu yakınında isteyeceğini, onu seven insanlarla çevrili olduğunu bilmenin, katlandığı her şeyin gerginliğini hafifletmeye yardımcı olacağını umuyordu.

İkinci sahanlığa ulaştıklarında hizmetçilerin çoktan buharlı su kovalarıyla bakır bir küveti doldurmaya başladığını gördü. Diğer iki hizmetçi de çarşafı ve temiz giysileri hazırlamakla meşguldü. Elinden geldiğince onu ayağa kaldırdı, daha fazla hizmetçi üzerlerine inerken onu sabitlemek için kollarını onun etrafında tuttu, onu elinden aldı ve aralarına aldı.

Hizmetçi olarak tanıdığı bir kadın ona yaklaştı, ellerini önünde kavuşturmuş, yüzü sert bir ifadeyle sabitlenmişti. "Onunla istediğinizi biliyorum efendim, ama en iyisi şimdi çekip gidin ve bırakın onunla biz ilgilenelim."

Kendisine bu şekilde hitap edilmesine şaşırarak gözlerini kırıştırdı.

Usta.

Bu oydu.

Alışmak biraz zaman alacaktır.

Boğazındaki yumruyu yutarak başını salladı. "Peki o zaman. Giyinir giyinmez ve doktor gelir gelmez beni çağırın."

"Elbette, Efendim," diye cevap verdi hızlı bir reveransla, Olivia'nın nemli katlarını atmasına yardım eden diğer hanımlara katılmadan önce.

Arkasını döndüğünde Niall'ın kapıda durduğunu gördü, sert yüzünde çıplak bir keder ifadesi vardı. Adam gibiydi, Olivia'nın bir deri bir kemik kalmış bedeni ve donuk bakışları karşısında en az onun kadar yıkılmıştı. Adam onu omzundan tutarak odadan çıkardı ve Olivia'yı yalnız bırakmak için kapıyı kapattı.

Hem kız kardeşine hem de bebeğine yardım etmek için yapılan onca şeye rağmen, kendini tamamen işe yaramaz hissediyor, öylece durup beklemekten başka bir şey yapamıyordu. Rol yapmaya, her durumun sorumluluğunu üstlenmeye alışırken, bu durum onu çıldırtıyordu. Kontluğun bir yönü için kendini çoktan hazırlamıştı.

Hayal kırıklığına uğramış bir homurtuyla arkasını dönüp kaçtı ve merdivenlerden aşağı inerek dolu bir büfesi olan bir misafir odası aramaya koyuldu.

"Adam!"

Niall'ın sesi ona seslendi, diğer adamın merdivenlerdeki ağır adımları ona takip edildiğini söylüyordu. Bir elini yumruk yapıp diğeriyle en yakındaki kapıyı iterek açtı ve ocağın yanındaki büfede üç dolu sürahi görünce rahatladı. Adımlarını ona doğru atarak, elinin değdiği ilk sürahiyi aldı ve titreyen eliyle ağzına kadar doldurdu.

"Adam," diye tekrar seslendi Niall, kapı aralığında oyalanarak.

Başını sallayarak likörün yarısını bir yudumda içti ve içerken duyduğu acıyla irkildi. Duyularını köreltmeye, onu tepeden tırnağa titreten öfke ateşini dindirmeye ihtiyacı vardı. Sanki içi kaşınıyormuş gibi hissediyordu, bu his derin ve içgüdüsel; çıplak elleriyle ulaşamayacağı bir şeydi. Yumruklarını duvara vurmak ve evi temeline kadar yıkmak, içindeki o yere, öfke ve kederin bir yılan karmaşası gibi içinde dönüp durduğu yere ulaşana kadar derisini parçalamak istedi.

Bunu durdurması gerekiyordu.

Brendisinin kalanını bitirip bir ölçü daha doldurdu, elleri artık daha sağlamdı. Sağlıklı bir yudum daha aldıktan sonra iç geçirdi ve duygularının hafıflediğini fark etti. Kulaklarındaki uğultunun ötesinde düşünebilmesi için yeterliydi.

"Hartmoor!" Niall, onun yanıt vermesini beklemekte sabırsızlanıyor gibi görünerek bağırdı.

Damada ters ters baktı... Niall henüz bir seyisken, çocukken arkadaş olduğu adama. O zaman da Olivia'yı sevmişti, tıpkı şimdi olduğu gibi ve

Bertram Fairchild'ın kanını en az Adam kadar isteyeceğinden emindi.

"Bana öyle deme," diye tersledi.

Niall kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Artık sen busun," diye karşı çıktı. "Lanet Hartmoor Kontu. Söyle bana *Efendi*... bunu ona kim yaptı ve bu konuda ne yapacaksın?"

Başını tekrar sallayarak bir içki daha aldı, karnındaki alevleri söndürdü ve kendisiyle bu şekilde konuştuğu için Niall'ı boğma dürtüsüne karşı koymaya çalıştı. Bunun umutsuz olacağını biliyordu. Niall ona eşitmiş gibi davranarak paçayı kurtarabilen tek hizmetkârı.

"Fairchild adında bir herif," diye homurdandı, adamın adının geçmesi bile bardağını odanın öbür ucuna fırlatıp duvara çarparak parçalamak istemesine neden oldu. "O olduğunu biliyorum... çocuğun kızıl saçları var ve Londra'nın yarısı onları daha önce birlikte gördü... şey, ne olduğundan tam olarak emin değilim, çünkü bu konuda benimle konuşmayacak. Hiç konuşmayacak."

Bir elini yüzüne götürdü, derin bir nefes aldı ve gözlerini yakan yaşları geri kırıptı. İşin en acı tarafı da buydu; gülmeyi ve gevezelik etmeyi seven kızın şaşırtıcı bir şekilde sessizliğe bürünmüş olması. Onun sesini bir daha asla duyamayabilirdi.

Niall'ın omzuna dokunması onu hayal aleminden çıkardı ve başını kaldırdığında diğer adamın da gözlerinde yaşlarla kendisine baktığını gördü. Bir elini Adam'ın ensesine götürdü ve dikkatini ve odaklanmasını emrederek sıkıca tuttu.

"Kont soğuk bir orospu çocuğuydu ama kimsenin kendisine ait olanla oynamasına izin vermezdi," diye homurdandı. "O gitti ve şimdi sen varsın. Bunu düzeltebilecek tek kişi sensin. Ben sadece... Ben sadece..."

Kendisiyle ve duygularıyla boğuşuyor gibi görünürken sesi çatallaştı.

Adam, Niall'ın söylemediği şeyi duydu. Bir hizmetçi, toplumun en alt basamaklarından birinde yer alan bir adam olarak eli kolu bağlıydı. Bir lordun oğluna karşı kan davası güdemezdi... celladın ilmiğiyle yüzleşmek istemiyorsa tabii.

Niall'ın hareketlerini taklit etmek için uzandı, boştaki eliyle arkadaşını, kardeşini, yaşlıları arasında onu anlıyormuş gibi görünen tek erkeği kavradı ve başını salladı. Kararlılık tüm öfkesini ve kederini odakladı, ona bir güç verdi.

Üst katta çürüyen kadınla kıyaslandığında onun için hiçbir şey ifade etmeyen bir kontluğa hizmet etmek dışında bir amacı yoktu.

"Ödeyecek, Niall," diye söz verdi. "Ondan her şeyini alacağım. İşim bittiğinde, hayatında dokunmadığım ve yok etmediğim tek bir parça kalmayacak."

Damat başını salladı, burun delikleri genişledi ve çenesi sanki Adam'la aynı kararlılıkla sıkılmış gibi kenetlendi. "Ben senin arkadayım, her zaman."

Bunu sorgusuz sualsiz biliyordu. Buradan sonra nereye giderse gitsin, ne yaparsa yapsın, Niall bunu görmesine yardım edecekti. Daha da önemlisi, kız kardeşini yok eden adamı yok etmek için yapmak zorunda kalacağı şeyler yüzünden Adam'ı yargılamayacaktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Dunvar Evi'ne varışlarından birkaç saat sonra, Adam ve Niall koridorda volta atarken doktor hem Olivia'yı hem de bebeği muayene etmeye geldi. Adam önce kız bebeğe bakmış ve sağlığının iyi olduğunu söylemişti; kız kardeşinin durumu düşünüldüğünde bu bir mucizeden başka bir şey değildi. Dadı kızı ona getirmiş ve küçük kundağı kollarına yerleştirmişti. Kıza baktı ve onu Bertram Fairchild'ın tohumu olarak işaretleyen her şeyin envanterini çıkardı. Kızıl saçlar. Masumca ona bakan iri, mavi gözler. Ağzının şekli.

Olivia'nın görebildiği kısımları, Sezon boyunca ona kur yapan adamın açık soyu tarafından gölgelenmişti. Bunun hamile kız kardeşinin bir akıl hastanesine atılmasına nasıl yol açtığını henüz çözememişti. Ama bulacaktı.

Bunu yaptığında, Fairchild Olivia'yı hiç görmemiş olmayı dileyecekti.

Uzun bir süre bebeğe bakmış, onun nereden geldiğini bilerek nefret hissetmeye hazırlanmıştı. Yine de Olivia'ya baktığında kalbinde hissettiği acı dolu sıkışmadan başka bir şey hissedemiyordu; kederle karışık bir sevgi. Bu çocuk onun yeğeniydi, belki kan bağı yoktu ama

Bundan çok daha güçlü bir bağla. Onu koruyacaktı... Olivia gibi onu da yüzüstü bırakmayacaktı.

Hemşire, bebeğe kendi bebeğiymiş gibi bakacağına söz vererek onu beslemek için kızı yanından uzaklaştırmıştı. Olivia, Adam'a bebeğe ne isim vereceğini sormuş, Adam da bir cevap bulamadığı için sinirlenmişti. Ancak, eğer Olivia bunu çoktan yapmışsa bebeğe bir isim vermek istemiyordu. Eninde sonunda konuşacaktı, konuşmak zorundaydı ve o zaman adını öğreneceklerdi.

Doktor Olivia'nın odasına girdikten sonra, saatler gibi gelen bir süre beklediler. Adam sonunda uzun yüzünde acımasız bir ifadeyle dışarı çıktığında, Adam son umudunun da toz olup dağıldığını hissetti.

Adam ceketinin yakalarını düzelterek, "Bu oldukça tuhaf, lord," dedi. "Fiziksel olarak hiçbir sorunu yok gibi görünüyor. Biraz zayıf ama uygun bir diyetle sağlıklı kilosuna geri dönecektir. Doğumdan sonra iyileşmiş görünüyor. Ancak, zihni..."

Adam Niall'ın keskin nefes alışını duydu, teşhisi beklerken kendi ciğerlerinin yanmaya başladığını hissetti. Livviesinin iyileşebileceği bir şey olmalıydı. Onun asla eskisi gibi olamayacağını kabullenmeyi reddediyordu.

"Belki de... bir akıl hastanesi..." diye kekeledi doktor.

Doktor daha tek bir kelime bile edemeden Adam üzerine çullandı, adamın yakasından tutup onu yerden kaldırdı. Adam onu en yakındaki duvara çarpıp orada sabitlediğinde doktor titreyerek haykırdı. Göğsü, zorlukla kontrol altında tuttuğu öfkeyle kabarmış, adamın kafasını omuzlarından koparmamak için verdiği mücadele yüzünden titremeye başlamıştı.

"Bu çatı altında bir daha o kelimeyi ağzına alırsan dilini koparırım," diye hırladı. "Aslında sen hiç burada değildin... Olivia'yı hiç görmedin ve sana kalırsa Olivia'nın doğurduğu bebek daha ilk nefesini almadan öldü. Anlıyor musun?"

Doktor başını salladı, Adam'ın titriyordu, alt dudağı titriyordu. "Elbette, lord. Asla tek kelime etmeyeceğim."

"Güzel," diye mırıldanarak adamı tekrar ayağa kaldırdı.

İhtiyacı olan son şey, Edinburgh'daki herkesin kız kardeşinin delirdiğini ya da evlilik dışı bir çocuk doğurduğunu öğrenmesiydi.

"Şimdi bize onun için ne yapabileceğimizi söyle," dedi ve uzaklaşmadan önce doktorun yakalarını düzelterek uzaklaşması için ona alan açtı

duvardan. "Her şeyi... yapacağız."

Doktor Adam'ın bakışlarından kaçınarak içini çekti. "Zihin hastalıkları iyi anlaşılmamıştır, lord. Sonunda geri dönüş yolunu bulanlar var... ama çoğu bulamıyor. Onu rahat tutun, mümkünse onu kızdırmaktan kaçının. Ayrıca... tedirginleştğinde, küçük bir doz laudanum verdim. Onu sakinleştirmiş gibi görünüyordu ve şimdi daha rahat dinleniyor. Belki faydası olabilir."

Adam yavaşça başını salladı, adamın sözleri zihninde güçlükle anlayabildiği bir karmaşa içinde yuvarlanıyordu. Doktor ona umut vermiş ve bunu bir nefeste elinden almıştı. Kız kardeşi için umut olabilirdi... olmayabilirdi de. Tüm bu belirsizlik onu çıldırtacaktı.

"Teşekkür ederim Doktor," dedi, sesi alçak ve sertti.

Adam ona acıyan bir bakış attı ve deri çantasına uzanarak küçük bir şişe çıkardı. "Al bakalım. Kendiniz için biraz gönderene kadar."

Yarısı hastalıklı bir şekilde tatlı kokan afyonla dolu cam şişeyi bulunca başıyla teşekkür etti. Niall adamı merdivenlere yönlendirdi ve adam kendi çıkış yolunu bularak ikisini koridorda yalnız bıraktı.

Olivia'nın odasının kapısı aralık duruyordu, durgunluk ve sessizlik aniden onun yumuşak sesiyle bozuldu. Alçak ses tonu sözlerini anlaşılmaz kılıyordu ama Adam'ın gözleri Niall'la bakışırken açıldı. Hep birlikte kapıya doğru koştular; Adam kapıya ilk ulaşan oldu ve Niall'ın hemen ardından kapıyı açtı.

Birlikte, Olivia'nın birkaç yastıkla desteklenerek oturduğu, yatak örtülerinin beline dolandığı yatağa koştular. Beyaz geceliği minyon bedenini yutmuş gibiydi ve saçları parıldayana kadar taranmış, zayıf yüzünün etrafında sallanıyordu. Odaklanmamış gözlerle odanın diğer ucuna bakıyor, dudakları kıpırıyor ve aralarından sesinin yumuşak hırıltısı geliyordu.

Sesi o kadar kısıktı ki, onu duyabilmek için yaklaşmak zorunda kaldılar, her biri yatakta onun iki yanına tünemiş, sözlerini çözmeye çalışırken endişeli bakışlar atıyorlardı.

"Sadece bir tadımlık..." diye fısıldadı, sözcüklerin ardından yumuşak bir hıçkırık geldi. "Sadece bir tat, aşkım..."

Başını eğdi ve biraz daha hıçkırdı, ince omuzları onunki kadar küçük bir beden için çok büyük görünen bir güçle titriyordu.

Ona ne söylemeye çalıştığını fark ettiğinde dişlerini sıktı.

"Sana böyle mi söyledi?" diye homurdandı, boğazının arkasında alevler kusacakmış gibi hissedene kadar sıcaklık ve öfke yükseliyordu. "Sana bunu yapan adam mı?"

Yavaşça başını salladı, başını kaldırıp saçlarının perdesi arasından ona baktı. "Orada değildin Adam... orada değildin ve ben... savaşımaya çalıştım, denedim..."

Gözleri yaşardı ve bu kez onları tutamadı, sıcak damlacıklar yüzünü ıslattı, bir tanesi elinin arkasına sıçradı. "Livvie, bana anlatmaya çalışmalısın. Eğer bu adam... eğer sana tecavüz ettiyse..."

Kelimeleri güçlkle söyleyebildi, denerken midesi şiddetle dönüyor ve çalkalanıyordu. Fairchild'ın onu mahvettiğini ve sonrasında doğru şeyi yapmadığını düşünmesi bir şeydi. Ama bu...

"Sadece bir tadımlık aşkım," diye fısıldadı bir kez daha, hıçkırarak. "Beni tuttu... acıttı... çok acıttı, Adam. Çılgılık attım, ağladım."

Başını eğerek derin nefesler almaya, kendini sakinleştirmeye çalıştı. Karşısında Niall duvara bakıyordu, yumrukları kucağında titriyordu, çenesi sıkılmıştı, dişleri birbirine vuruyordu ve o da kontrol için savaşıyor gibiydi.

"Kimdi o, kelebek?" diye ısrar etti, onun kelimeleri söylediğini duymaya ihtiyacı vardı

... Londra'ya doğru yola çıktığında doğru adamı kesinlikle emin olmak istiyordu. "Adını söyle, ben de ona ödeteyim."

Saçlarını yüzünden geriye doğru itti ve çenesini kavrayarak onu kendisine bakmaya zorladı, ihtiyacı olan gücü ondan almasını istedi. Sadece onun adını söylemesine yetecek kadar olsa bile.

"B-Bertram," diye başardı, sanki tatsız anıları engellemeye çalışıyormuş gibi gözlerini sıkarak. "Bertram Fairchild."

Tam da şüphelendiği gibi. Yani, lanet olası ona yalan söylemekle kalmamış, kız kardeşini kirletmiş ve onu o sefil akıl hastanesine atarak bir hiç uğruna çürümeye terk etmişti. Adam, eğer onu bulmasaydı Olivia'nın öleceğinden emindi. Peki o zaman yeni doğan bebek nereye gidecekti?

Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi nefesi kesildi ve geniş gözlerle odaya baktı. "Nerede... nerede o? Kızım nerede?"

Tekrar ağlamaya başladı, onu tırmalıyor, kendini yataktan kaldırmaya çalışıyordu. Adam kadının omuzlarından tuttu ve onu nazikçe sarstı.

"O burada Livvie... güvende."

Titreyerek, hıçkırarak ve burnunu çekerek ona sarıldı. "Serena'm... onu götürmelerine izin verme."

Kaşlarını çattı ve onun karmaşık sözlerini anlamaya çalıştı. "Serena. Adı bu mu? Onu kim götürmek istiyor?"

"Fairchild," dedi hıçkırıklar arasında. "Bertram değil... diğeri. Ona zarar verecekler, Adam... öldürecekler! Onlara izin verme... yapma..."

Onu kendine doğru çekti, başını göğsüne bastırdı ve bir çocuk gibi salladı. Kız onun kollarında hareketsiz kaldı, gömleğine hıçkırarak ağlıyordu.

"Seni yakaladım, kelebek," diye fısıldadı. "Sen ve Serena artık güvendesiniz."

Bir daha kimse sana zarar veremeyecek."

Afyondan cam gibi olmuş gözleriyle ona bakmak için başını arkaya eğdi ve sırttı, bu hareket hayalet gibi bir yüz üzerinde ürkütücü bir kesikti.

"Hart," diye fısıldadı. "Hatırlıyorum."

Başını salladı, bozuk konuşmasına rağmen onu anlıyordu. "Evet. Babam öldü... Artık kont benim. Bu da demek oluyor ki bunu senin için düzeltecek güce sahibim. İzin ver düzelteyim."

Bir an için gözlerini kapattı, başı sanki uykuya dalmaya başlamış gibi omuzlarının üzerinde sallanıyordu. Sonra birden açıldılar ve başını çevirdi. Bakışları Niall'ın üzerindeydi ve onun odadaki varlığını ilk kez fark ediyor gibiydi.

"Niall," diye fısıldadı, ondan uzaklaştı ve damada uzandı. "Niall'ım..."

"Evet, *mo ghrahd*," diye cevap verdi, Adam onu bırakıp Niall'ın kucağına düşmesine izin verirken sesi duygu yüklü ve kalındı. "Ben buradayım."

İçinde bir şeyleri harekete geçirmiş gibi görünen bu Galce sevecenlik ifadesi karşısında sırttı. Yüzünü avuçladı, göz kapakları her saniye daha da ağırlaşıyordu.

"Seninle kalmalıydım... her zaman beni korumalıydın."

Niall hıçkırık olabilecek kaba bir ses çıkardı... başını onun omzuna doğru indirirken boğazının sütununa gömülü tutmaya çalıştığı bir ses.

"Beni terk etmene asla izin vermemeliydim," dedi. "Ama bir daha asla, *mo ghrahd*... bir daha asla."

Niall onun boynuna sarılıp ağlarken birbirlerine sarıldılar, koca bedeni kederinin gücüyle sarsılıyordu.

Adam gözlerini kaçırdı, öfkesini daha da alevlendiren bu manzaraya dayanamadı. Onları bu şekilde görmek -asla gerçekten birlikte olma şansları olmadığını bilse bile- onu parçalıyordu. Çünkü birlikte olamamış olsalar bile, daha iyisini hak etmişlerdi. Evlenip çocuk sahibi olacağı bir koca bulduğunda bile Niall'ı sevgiyle hatırlamayı hak ediyordu. Niall mutluluğu bulmak için onu terk ettiğini bilmeyi hak ediyordu... ve belki bir gün kendi sınıfından biriyle yuva kurabileceğini.

Artık ikisi de bunu geride bırakamayacaktı. Olivia kırık zihni yüzünden, Niall ise onu canlı canlı yemeye başlayan aynı suçluluk duygusu yüzünden. Üçü de bu şekilde -çılgınlık ve keder içinde kilitli- kalacaklardı ta ki ...

İşleri yoluna koyana kadar.

Yataktan kalkarak, bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde odadan çıktı. Niall ve Olivia isterlerse biraz yalnız kalmayı hak ediyorlardı - eğer bu onun kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaksa.

Ve o... düşünmek, plan yapmak için zamana ihtiyacı vardı. Mükemmel stratejiyi bir araya getirmek için.

Yapacağı son şey olsa bile, Bertram Fairchild'ın ve ona aile diyen herkesin yok edilmesini sağlayacaktı. Tüm dünyası -gerçekten sevdiği tek insanlar- nasıl yok olduysa, onlar da öyle olacaktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kincardineshire, İskoçya

Dunnottar Kalesi

Beş yıl sonra...

Çalışma odasındaki ocaklardan birinin önünde durmuş, ellerini arkasında kenetlemiş olan Adam alevlere bakıyordu. Her zamanki gibi huzursuzdu, uykuda huzur bulamıyordu. Bu derin yorgunluk onun bir parçası haline gelmişti, kabullenmeyi öğrendiği bir . Uyumuyordu. Neredeyse hiç .

Beş uzun yıldan sonra bile, öfkesini bir kenara iterek bir seferde birkaç saatten fazla dinlenemiyordu.

Bu durum onun mizacını eskisinden daha da asık suratlı yapmıştı ama zamanının çoğunu yalnız geçirdiğinde bunun bir önemi yoktu. Ülkenin ucunda, denize bakan bir uçurumun üzerinde yeni evini bulmuştu. Bu şato pahaliya satın alınmıştı ama onun mirasının bir parçasıydı. Ayrıca Olivia'yı saklamak, kimsenin onu ya da Serena'yı rahatsız etmesini önlemek için de mükemmel bir yerdi. Burada kimse onları ondan alamazdı... kimse annenin bir akıl hastanesine ihtiyacı olduğu ya da kızının babasıyla daha iyi olacağı konusunda ısrar edemezdi.

Serena'nın efendisini düşününce dişlerini sıktı. Birkaç hafta önce Londra'dan yeni dönmüş, Fairchild'ları mahvetme planlarının son adımlarından birini gerçekleştirmişti. Yıllarını bir şeyleri harekete geçirmek, olayları onların çöküşüne yol açacak şekilde manipüle etmek için harcamıştı.

Aileyi daha kapsamlı bir şekilde incelediğinde şaşırtıcı derecede kolay olmuştu. Zaten ağır borç içinde olan Vikont, mahvolmuş kadınların ailelerine birkaç büyük tazminat ödemiş ve onları iflasın eşiğine getirmişti.

Gerçekten de Adam'ın yaptığı tek şey onları uçurumun kenarına getirmektir... en zayıflarını bile kumarda kaybetmeye teşvik etmişti. William Fairchild, bariz suçluluğu ve içkiye olan düşkünlüğü nedeniyle kolay bir hedefti. Adam haftalarca onu kâğıt masalarına çekmiş, kazanamayacağı bahislere sokmuştu. Ve adamın artık bahsi destekleyecek parası kalmadığında, Adam'ın da aldığı kasaba evinin tapusunu bırakmıştı.

William, kız kardeşini kandırarak ona güvenmesini sağlayan ve onu akıl hastanesine kaçırarak kişi olarak, öfkesinin büyük kısmının hedefi olmuştu... Bertram'dan sonra ikinci sırada. Adam doğru olanı yapabilecek, serseri yeğeninden yaptığı yanlış düzeltmesini isteyebilecek bir konumdaydı. Bunun yerine, onu kandırmak için bir fikir bulmuştu.

... onu Serena'yı doğururken neredeyse öleceği yere götürmek için. Akli başında olduğu anlarda ona daha fazla ayrıntı anlatan kız kardeşine göre, bebeği almak için geri dönmeye niyetlenmişti. Adam onları zamanında durdurmasaydı yeğenine neler olabileceğini düşündükçe ürperiyordu.

Bu nedenle, Willama evi boşaltmak zorunda kalacağını bildirmek için geldiği gün, paltosunun içine bir tabanca koymuştu.

cebindeydi. Bu yüzden, adamı çalışma odasındaki masasında hıçkıra hıçkıra ağlarken bir sürahi konyağın yarısını içmiş halde bulduğunda, bunu onun üzerinde kullanmaktan kaçınmıştı. Adam acınacak bir yaratığa dönüşmüştü; sadece her şeyini kaybetmekle kalmamış, aynı zamanda ne kadar ahmak olduğunun da tamamen farkındaydı.

William kan çanağına dönmüş gözlerle ona baktı, yanakları lekeli ve kızarmıştı. "Hartmoor... Sanırım beni dışarı atmaya geldin."

Tam da bu yüzden gelmişti, ama yine de ...

"Hayır," diye yüksek sesle ilan etti. "Hesabını vermeye geldim."

Adam alay etti, kuru sesi sarhoş bir hıçkırık izledi. "Bana borçlu olduğun hesap hakkında hiçbir fikrin yok."

Masaya yaklaşan Adam ellerini yüzeye dayayarak adamın üzerine doğru eğildi. "Oh, ama ben biliyorum."

William'ın kaşlarını çatması üzerine sırttı. Adam tam da Adam'ın istediği yerdeydi ve birdenbire ona yalvarmak yeterli gelmemeye başlamıştı. Olivia'nın mahvoluşu için gerçek bir intikam istiyordu.

Kan istiyordu.

Özellikle Bertram'ın kanı... ama onunla işi henüz bitmemişti. Ancak William.

"Görüyorsunuz, neden her gece kendinizi şişenin dibine vurduğunuzu biliyorum... günahlarınızın suçluluğundan uzaklaşmak için neden kumar ."

William omuzlarını dikleştirdi ve kendini savunacak kadar özgüven kazandı. "Buraya bak, Hartmoor. Sırf evimi ele geçirmeyi başardın diye-"

"Adı Olivia Goodall," diye homurdanarak adamın sözünü yarıda kesti. "Onu hatırlıyor musun?"

William bembeyaz kesildi, gözbebekleri büyüdü ve duru, mavi gözleri karardı. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Yeğeninin ona tecavüz ettiğini biliyorum," diye homurdandı, öfke kollarını titretiyor, masanın üstündeki eşyaları sallıyordu. "Söz konusu tecavüzün sonucunda hamile kaldığını biliyorum... ve senin ve kardeşinin, kanıtları yok etmek için bir şeyler yapılması gerektiğine birlikte karar verdiğinizi biliyorum... onu yok etmek için."

Önkâr edercesine bağıını sallayan William inledi. "Bu şekilde olmazdı. Bizi mahvedebilirdi-"

Elini tahtaya vurarak bir kâğıt ağırlığını yere düşürdü. "Yani onun yerine onu mahvettin? O akıl hastanesindeki rahibelerin onu zar zor beslediğini biliyor muydun? Çocuk sahibi olduğunda bile geçimini sağlamak için onu çalışmaya zorladıklarını... *tecavüze uğramanın* kefareтини ödemek için neredeyse doğum sırasında ölmesine izin verdiklerini!"

William hıçkırıklara boğuldu, başını masaya eğerken gözyaşları yüzünü ıslatıyordu. "Ona bakacaklarına dair bana güvence verdiler... bana söylediler..."

"Sen daha iyi bilirdin," diye suçladı Adam, adam bir bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ederken üst dudağını iğrenme duygusu kapladı. "Onu orada bırakarak tam olarak ne yaptığını biliyordun. Çocuğunu almak için geri döndüğünde savaşıacak durumda olmayacağını biliyordun."

Başını kaldıran William gözyaşları arasında kaşlarını çattı ve başını eğdi. "Bunları nereden biliyorsun? Leydi Olivia'nın kaderi seni neden ilgilendiriyor?"

Adamın nefesini ıslatan cinin kokusunu alabilecek kadar yaklaşarak hırladı. "O benim üvey kardeşim ve sahip olduğum tek aile. Sahip olduğum tek aileyi *yok ettin!*"

William sandalyesine yaslandı ve elleriyle yüzünü kapatarak gözyaşlarını silmeye çalıştı ama daha fazlası geldi. "Haklısın. ... benim hakkımda haklısın. Her gün o zavallı kızı düşünüyorum. Gilliam'ın beni ikna etmesine izin verdiğim için pişmanım."

"Kendi adına düşünebilecek kapasitedeydin," dedi adama, suçu başka bir yere atmasına izin vermeyerek. "Yine de masum bir genç kadının hayatını mahvetmeye yardım etmeyi seçtin."

William iç geçirerek çalışma odasının diğer ucuna baktı, elleri masanın üzerinde titriyordu. "Bunu düzeltmek için yapabileceğim bir şey olsaydı, yapardım. Bu haliyle elimde hiçbir şey kalmadı... Ben bir hiçim. Ve sanırım bunların hepsi senin suçundu. Kız kardeşine yaptığının bedelini ödüyorsun. Hakkın olduğu gibi. Bu kadar mı? Benimle işin bitti mi? Yoksa acıma son vermek için mi buradasın?"

Adam ceketinin içine uzanarak tabancayı aldı ve mum ışığında parlaması için havaya kaldırdı. William soluk soluğa kaldı ama Adam'ın tetiği çekmeye niyetli olmadığını anlayınca sakinleşti. Adam tabancayı masanın üzerine koydu ve dikkatle adama baktı.

Tabanca sade siyah bir şeydi, babasının sahip olduğu eski bir kalıntıydı. Sadece bir mermi alıyordu.

Sadece bir taneye ihtiyacı vardı.

"Bunu düşündüm," diye itiraf etti. "O silahı alnına dayamak ve tetiği çekmek. Ama bu gece buraya gelmek ve seni burada böyle görmek yeter de artar bile. Yarı ölü bir adamın canını nasıl alabilirim? Benim için o tetiği çekmeye değmezsin... seni bir haşarat gibi ezme zahmetine değmezsin."

William tekrar hıçkırmaya başladı, tekrar ayağa kalktı ve bataklıktan çıkmak için yalvarır gibi Adam'a doğru uzandı. "Lütfen... Buna bir son vermen için sana yalvarıyorum. Daha fazla devam edemem. Yaptıklarımın sona yaşamayı hak etmiyorum."

"Hayır," diye kabul etti. "Hayır. Ama eğer yarattığın bu karmaşadan kurtulmak , o zaman bu yolu kendin bulmak zorunda kalacaksın. Şu andan itibaren seninle işim bitti."

Adam ona bilmiş bir bakış attıktan sonra bakışlarını aralarındaki masanın üzerinde duran tabancaya çevirerek ne demek istediğine dair hiçbir şüphe bırakmadı. Sonra geri çekilmeye başladı, odadan çıkmadan önce adama son bir kez baktı.

Evet, bu daha iyiydi... evden çıkarken, ön merdivenlerden aşağı inerken bunu görmüştü.

Çünkü arabası sokaktan uzaklaşmadan hemen önce evin içinden tek bir el silah sesi duyuldu.

Olayın ardından arabasının tavanına vurarak şoförüne işaret vermekle kalmamıştı. Ertesi sabah Lord Gilliam Fairchild'ın kardeşinin ağzına bir tabanca dayayıp tetiği çektiği haberi yayılınca Adam Londra'yı tamamen terk etmişti. Artık tadını çıkarabileceği hiçbir şey . Aile mahvolmuştu ve bir kardeşin evine sahipti. Ektiği tohumlar yakında yeşermeye başlayacak, Bertram'ın itibarını lekeleyecek ve onun gibiler için fazla iyi bir kadınla olan nişanını sona erdirecekti. Her şey bitmişti.

Şimdi ateşin önünde durmuş, kırmızı ve turuncu titreşimlerin dansını ve kıvılcımlarını izlerken, zihninde huzursuzluğunun nedenini arıyordu.

Neden yeterli gelmiyordu? Beş yıl boyunca intikam, adalet, Bertram'ın sayısız kadına yaptıklarının telafisi peşinde koşuktan sonra, neden hâlâ bu kadar öfkeliydi? Neden açtığı yaralara tuz basmanın yeni bir yolunu bulmaya çalışmaktan vazgeçemiyordu?

Cevaplar onu yanıltmaya devam ediyordu. Neredeyse pes etmiş, bir kez daha uyumaya karar vermişti ki çalışma odasının kapısı açıldı.

Sadece bir kişi kapıyı çalmadan içeri girebilirdi, bu yüzden Niall'ı selamlamak için arkasını dönmeye zahmet . Ancak adamın sesi ve söylediği sözler onu ocağdan uzaklaştırıp Niall'la yüzleşmesini sağladı.

"Fairchild kiti burada."

Niall'ın yüzüne bakarken gözleri büyüdü, şaka yapıyor olabileceğine dair bir işaret arıyordu. Adam her zamanki gibi sertti, siyah uşak kıyafeti sadece iri vücudunun ve sert yüzünün ciddiyetini artırıyordu. Bir adamı seyislikten kâhyalığa yükseltmek alışılmadık bir durumdu ama Dunnottar'daki evi yönetmek için güvendiği birine ihtiyacı vardı. Ayrıca, Adam'ın beş yıl boyunca Olivia'ya bakmasına yardım ettikten sonra, en azından emekli olduktan sonra hayatını idame ettirmesini sağlayacak iyi maaşlı ve sosyal haklara sahip bir pozisyon teklif edebilirdi. Niall çok daha fazlasını hak ediyordu ama Adam'ın verebileceği tek şey buydu.

"Neydi o?" diye sordu, başını eğip yaklaşarak.

Niall kaşlarını kaldırdı. "Kardeşinin adını kullanarak içeri girmeye çalıştı ama ben bunu kolayca anladım. Bu kardeşi ve burada yalnız."

Leydi Daphne.

Elbette onun varlığından haberdardı; vikontun güzel, bekâr kızı. Ancak, aileyi mahvetmek için yola çıkarken, Vikontes ve kızıdan bilerek uzak durmuştu. Gilliam fakir düştüğünde yeterince acı çekeceklerdi.

"Sence ne istiyordur?" diye yüksek sesle düşündü, ama Niall'dan bir yanıt beklemiyordu.

Londra'dan onca yolu onunla görüşmek için geldiyse, biliyor olmalıydı. Ailesini mahvetmek için olayları düzenleyen o olduğunu anlamış olmalıydı. Çoğu genç, bekâr kız siner ve babalarının altına saklanır, kaderlerine ağıt yakarlardı.

Ama Dunnottar'a yalnız gelmek? Ya inanılmaz derecede cesurdu ya da inanılmaz derecede aptal.

"Belki kendisi de biraz intikam almak istiyordur, ha?" Niall teklif etti.

Bu onun dikkatini çekti ve çenesini ovuşturarak dalgın dalgın Niall. "İntikam..."

Evet, işte buydu... Aradığı cevap. Bertram Fairchild'ı mahvetmenin henüz aklına gelmemiş tek yolu. Bu yüzden rahat edemiyor, başarısız olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu.

Göze göz. Dişe diş.

Kız kardeşe kız

kardeş.

Ama Bertram'ın aksine, avını öylece yere yıkıp parçalamayacaktı - gerçi şu anki haliyle böyle bir davranışı fazlasıyla yapabilecek durumdaydı. Hayır, Leydi Daphne'nin ırzına öylece geçmek olmazdı. Onu baştan çıkarmalı, iyice ve tamamen kirletmeliydi. Ve Bertram'ın, Gilliam'ın ve tüm *tonun* bunu yaptığını bildiğinden emin olacaktı.

O zaman, ancak o zaman, sonunda ve gerçekten kazanmış gibi hissedecekti. "Niall, Leydi Daphne'yi içeri al," dedi, uşağa bir bakış atarak.

Gülümseyin. "O zaman onun için bir misafir odası hazırlayın... ana salondakilerden birini. Bir süreliğine Olivia'nın kişisel hizmetçisi olarak Maeve'in yerini alacak bir hizmetçi bulun... Ona da ihtiyacım olacak."

Adam'ın aklından geçenleri en az kendisi kadar iyi bilen Niall bir kaşını kaldırdı. "Kız kardeşi mahvetmek... bu sağlam bir plan. İyi ve adil bir plan."

O da başıyla onayladı. "Evet, öyle olacağını düşünmüştüm. bu, Niall ... tabutuna son çiviye çaktı."

Niall odadan çıkmadan önce başını eğdi.

Çalışma odasından çıkmadan önce omzunun üzerinden, "Bunu iyi değerlendir," diye seslendi.

Adam tekrar ateşe dönerek Leydi Daphne'nin buradaki varlığının sunduğu tüm olasılıkları düşündü. Bertram'a saldırmak için onu kullanabileceği tüm yolları. Tanıdığı hiçbir erkek kız kardeşinin sefahat düşkünü olmasını hazmedemezdi ve Bertram ne kadar kalpsiz olsa da Adam onun görmezden gelmesini anlayamıyordu.

Yüzüne bir gülümseme daha yayıldı ve avın heyecanı vücuduna yayılmaya başladıkça derisinin yüzeyi karıncalanmaya başladı. Son av ... darbe de grace.

Kapı arkasından tekrar açıldı ve odadaki enerji değişmiş gibiydi, bilinmeyen bir şey onu çekiyor, geri dönmeye çağırıyordu. Acele etmedi, hissin tadını çıkardı ve uzun sürmesini sağladı. O

bunun her anının tadını çıkaracak, uzun zamandır hiçbir şeyden zevk almadığı bir şekilde tadını çıkaracaktı.

Onunla yüzleşmek için döndüğünde, Leydi Daphne'nin bakışlarını üzerinde hissetti, kıyafetlerinin arasından vücudunun hatlarını izliyordu. Beklediğinden çok daha farklı bir adamla karşılaştığı için hissettiği korkunun ve belirsizliğin kokusunu alabiliyordu. İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi olduğu söylenmişti.

Sonunda onunla yüzleştğinde, bir an için afalladı, tenindeki karıncalanma derinlere inerek kanında bir çarpıntıya dönüştü.

Pantolon ve çizmelerinin üzerine ağır bir erkek paltosu giymişti, şapkası saçlarını örtüyordu. Ama ondan hiçbir şey saklayamıyordu; hafif çillerle bezenmiş küçük burnu, yemyeşil ağzı ve Eros'un yayı şeklindeki üst dudağı, zarif çenesi ve eğimli elmacık kemikleri. Adam ona doğru ilerlerken başını eğip ona baktı ve gözlerinin safir mavisinin ilgi çekici bir tonu olduğunu gördü. O kadar koyu ve derin bir maviydi ki, çivit mavisinin daha derin prizmalarını fark edebilmek için yakından bakması gerekiyordu.

Şapkasından düşen kumral saçlarının yumuşak telleri yüzünü çevreliyordu. Şimdi o saçları görebiliyordu, kalın bir örgü ceketinin yakasında kayboluyordu.

Örgüyü çözüp elinin etrafına sardığını, onu dizlerinin üzerine ittiğini ve o güzel ağzını sikiyle doldurduğunu hayal etti. Organ pantolonunun içinde kıpırdandı, dürtülerini kontrol altında tutmak için mücadele ederken ağzı kurudu.

Henüz değil... henüz ona dokunmayacaktı. Ona dokunursa çıldıracaktı, çünkü birbirlerine bakarken onun gözlerinde başka bir şey görmüştü. Küçük yavru kedisi Fiona'nın ve İtalya'daki *sinyoranın* gözlerinde gördüğü bir şey.

Onun gibi bir adamı çağırmak için tasarlanmış tek şeyi gördü.

Daha fazlasına duyulan özlem, onu hiç bulamamış olmanın verdiği huzursuzluk. Boyun eğmenin, avlanmanın ve ele geçirilmenin tadı. Tehlikenin cazibesi.

Bir melek gibi görünüyordu ama av gibi kokuyordu.

Dokunulmamış, kirletilmemiş, lezzetli.

İstese bile kaderin bundan daha iyi bir cilvesi olamazdı. Sadece Bertram Fairchild'ın kız kardeşini mahvetmekle kalmayacaktı... peşinden gelecek her erkek için onu mahvedecekti. Onu görmeden, hissetmeden, *arzulamadan* gözlerini kapatamayacaktı.

Ve böylece, başını ona doğru eğip konuşmak için ağzını açtığında av başladı.

"Sen Bertram Fairchild değilsin."

Sevgili okuyucu,

Umarım bu küçük arka planı beğenmişsinizdir. The Villain'ı tamamen Daphne'nin bakış açısından yazmak zorlayıcıydı ve beni Adam'ın motivasyonlarına bir göz atmanızı sağlayacak bir yol. Umarım Hart'ı okuduktan sonra, gizemli, çoğu zaman şaşırtıcı ama Hartmoor Kontu'nun her zaman ilgi çekici karakteri.

Adam ve Daphne'nin hikayesi Kötü Adam Duolojisi'nin son kitabı Güvercin'de devam edecek. [Kitabı almak için buraya tıklayın.](#) ve bu iki düşman/sevgili için hikayenin nasıl bittiğini öğrenmek Ayrıca, bu kitabı almak için katılmak zorunda olduğunuz haber bültenine abone kalacağınızı umuyorum ... bir noktada bu ikilinin ikincil karakterlerini çevreleyen daha fazla kitap hakkında haberler .

XOXO,

Vicki

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

